

Arrest

nr. 274 083 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Z.A.R. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Teheran. Uw vader was beroepsmilitair waardoor u regelmatig verhuisde. Sinds 1391 (21 maart 2012 – 20 maart 2013 in de Gregoriaanse kalender) woonde u in Ahvaz. U bent gescheiden en u heeft één zoon uit dit huwelijk. Hij verblijft in Teheran, bij zijn moeder. U bent hertrouwd met V. (...) Maryam (OV X). Uw echtgenote verblijft eveneens in België.

Uw familie was politiek actief voor de Koerdische kwestie. Uw broer Abdol G. (...) werd in 1360 (21 maart 1981 – 20 maart 1920 in de Gregoriaanse kalender) terechtgesteld omwille van zijn politieke activiteiten

voor de KPDI of Komala. Uw vader was beroepsmilitair en was gepensioneerd sinds 1355 (21 maart 1976 – 20 maart 1977 in de Gregoriaanse kalender). Omwille van de politieke activiteiten van uw familie werden u bepaalde jobs of opdrachten geweigerd.

U bent geboren als moslim, maar u heeft de islam nooit echt kunnen begrijpen of aanvaarden. U bent van Koerdische afkomst en was een soennitische moslim, waardoor u van jongs af aan verschillende ervaringen meemaakte, wat uw onbegrip van de islam voedde. U werd op de basisschool uit de les gestuurd, en was op jonge leeftijd getuige van een steniging en in uw middelbare school getuige van een terechtstelling met ophanging. Tijdens uw dienstplichtperiode had u moeite met het verplicht gebed, en probeerde u er van onderuit te muizen. Dit werd echter opgemerkt, waardoor u in hechtenis werd genomen en langer in dienst moest blijven. Kortom, u had het lastig met de vele regels en verplichtingen binnen de islam, wat u uiteindelijk gebroken heeft. Omdat u met uw frustraties nergens anders terecht kon, stortte u zich op uw werk en klopte u lange dagen waardoor u zodanig vermoeid was zodat u na het werk meteen in slaap viel.

In shahrivar 1396 (augustus – september 2017 in de Gregoriaanse kalender) kwam Farideh, een studievriendin van Maryam, op bezoek bij haar. Tijdens dat gesprek liet Farideh vallen dat ze zich bekeerd had. Maryam lichtte u hierover in, en u liet de keuze aan Maryam of ze zich al dan niet verder wenste te verdiepen in het christendom.

Op 15 aban 1396 (6 november 2017 in de Gregoriaanse kalender) ging Maryam voor het eerst naar een huiskerk. U ging toen niet mee, maar bij thuiskomst vertelde Maryam u meer over de sessies. Op 4 dey 1396 (25 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) legde Maryam haar getuigenis af. In bahman 1396 (januari – februari 2018) vond er een inval plaats binnen de huiskerk. Maryam werd toen gearresteerd. Op dat moment was ze drie maanden zwanger. U wist van niets en kon Maryam niet bereiken. Na vier dagen belde Maryam u op van bij haar vriendin Farzileh. U ging naar haar toe, waar u te horen kreeg dat Maryam werd gearresteerd en werd geslagen waarop ze jullie ongeboren kind verloor. U besloot onder te duiken bij Amin H. (...), een achterneef van uw schoonvader, in Haft Tapeh. Van daaruit regelde u uw vertrek uit Iran.

U verliet Iran op 6 shahrivar 1397 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) via de Imam Khomeini luchthaven in Teheran met een Slovaaks visum in jullie paspoort, dat geregeld werd door de smokkelaar. Na een tussenstop in Griekenland, landde u in Oostenrijk. Op aanraden van de smokkelaar vernietigde u toen uw paspoort en dat van u echtgenoot op de luchthaven van Oostenrijk. Via Duitsland reisde u vervolgens naar Nederland, waar u op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In Nederland gingen jullie samen naar de City Life Church. U kwam daar in contact met Kris, een medekerkganger die ook gescheiden was en een dochter had uit dit huwelijk. Nadat in de City Life Church het thema vergiffenis aan bod kwam en u uw verhaal over uw scheiding deelde, begon u met Kris diepgaander te spreken over vergiffenis. Dit gesprek had u ongeveer halverwege uw verblijf in Nederland. De contacten met Kris en het gevoel dat hij u begreep, was voor u de vonk om zich ook te bekeren tot het christendom. U en uw echtgenote zijn beiden gedoopt op 21 april 2019. Omwille van uw Slovaaks visum werd uw verzoek om internationale bescherming in Nederland niet in behandeling genomen, waardoor u teruggestuurd werd naar Slovakije. Op 29 juli 2019 diende u daar een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de slechte omstandigheden in het opvangcentrum besloten jullie Slovakije na een goede maand terug te verlaten. Via Tsjechië en Duitsland kwam u in België aan op 2 september 2019, waarna u op 4 september 2019 uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In België frequenteerde u aanvankelijk de Iraanse kerk te Turnhout. Sinds midden 2020 gaan jullie naar het Christian Center te Brussel.

U neemt deel aan de discipelentraining en vieringen van de kerk. Na uw vertrek werd uw schoonmoeder in april 2021 benaderd door de Iraanse autoriteiten.

Bij terugkeer naar Iran vreest u een levenslange opsluiting of de doodstraf omwille van uw bekering. U vreest hierbij zowel de Iraanse autoriteiten, als uw schoonfamilie. Uw schoonfamilie is qua afkomst Bakhtiari en u vreest dat ook zij stappen zouden ondernemen tegen zowel u als Maryam. Vervolgens vreest u problemen te ervaren bij terugkeer omwille van de politieke activiteiten van uw familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote de volgende originele documenten neer: de shenasnameh van uw echtgenote, uw melikaart, uw legerdienstkaart en jullie beide doopcificaten (d.d. 21/04/2019). Vervolgens legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: een certificaat van de discipelentraining niveau 1 en niveau 2, twee verklaringen van het Christian Center te Brussel (d.d. 28/05/2021 en 09/07/2021) en enkele foto's van uw christelijke activiteiten te België en Nederland, een vraag aan een geestelijke leider i.v.m. een bekering, twee foto's van uw broer Abdol G. (...), een foto van de grafsteen van uw zus en uw schoonvader, drie foto's van een boek over Sanadaj waar o.a. uw neven met hun politieke activiteiten in worden vermeld, het universitaire diploma van Maryam, drie foto's van uw activiteiten bij Stapsteen, een psychologisch attest van u (d.d. 19/05/2021) en uw echtgenote (d.d. 28/05/2021), uw huwelijksakte, de melikaart van uw echtgenote en twee foto's van uw bezoek aan de Iraanse kerk te Turnhout.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor het eerste persoonlijk onderhoud legde u een psychologisch attest neer, waarin gewag wordt gemaakt van verschillende psychologische symptomen die overeenkomen met een depressieve stoornis met angstaanvallen. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. Niettemin moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd u bij het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren en werd u gevraagd of u in staat was om aan het interview deel te nemen nadat u te kennen had gegeven zich niet goed te voelen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Ali Reza, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Ali Reza, p. 2, p. 3, p. 8). Verder werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2). Eenmaal u moest spreken over de arrestatie van uw echtgenote, waarbij ze jullie ongeboort kind verloor, gaf u aan dat dit een moeilijk onderwerp was voor u. Er werd u gewezen om aan te geven wanneer het niet meer zou gaan, waarna een extra pauze werd genomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Na de pauze werd u uitdrukkelijk gevraagd of het ging met u, waarna u er op gewezen werd dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Verder hebben u noch uw advocaat op enig moment aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouden afgeleid worden. Uit de notities blijkt dat u steeds uitvoerige verklaringen heeft kunnen afleggen op de vragen. Ook maakte u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1 Ali Reza, p. 21; CGVS 2 Ali Reza, p.13). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote V. (...) Maryam. In het kader van het door haar ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken uit een uiterst islamitische familie afkomstig te zijn, wat nochtans volgens uw verklaringen de basis vormde voor uw bekering naar het christendom. Zo geeft u aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, opgroeide in een traditionele Bakhtiari familie, steeds commentaar kreeg over uw vestimentaire keuze en aldus mentaal uitgeput was door de bagage die u als kind reeds meesleurde omdat u geen eigen keuzes kon maken. Deze gehele bagage uit uw verleden leidde ertoe dat u een afkeer van de islam kreeg (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 10, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 6 – 8). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks dat u opgroeide binnen een zeer traditionele familie onder het religieuze oog van uw broer Majid, er toch in slaagde om te huwen met Ali Reza (CGVS 1 Maryam, p. 10; CGVS 2 Maryam, p. 5 – 6). Eén van de redenen voor uw afkeer van de islam was immers het gegeven dat u geen eigen keuzes kon maken (CGVS 1 Maryam, p. 11). U kaart hieromtrent onder andere aan dat uw familie een huwelijkspartner voor u trachtte te vinden maar dat verschillende pogingen om een man voor u te vinden steeds op niets uitdraaiden omdat uw familie, voornamelijk uw broer, niet tot een akkoord kwam met de kandidaten aangaande de bruidsschat (CGVS 2 Maryam, p. 7). U verklaart dat er vaak het aantal munten werd gegeven als het jaar waarin de vrouw werd geboren. Zo bent u geboren in 1358 en zou u aldus 1358 muntstukken waard zijn (CGVS 2 Maryam, p. 7). Het is dan ook merkwaardig dat u er plots zelf in slaagde bij uw familie een eigen kandidaat, met name Ali Reza, voor te stellen en u uw gezinsleden zelfs deed inschikken met een huwelijkschat van slechts 58 muntstukken. Indien u effectief uit een uiterst religieuze familie zou afstammen en u van jongs af aan geconfronteerd werd met tal van restricties en bemoeienissen, is het opmerkelijk dat u plots zelf een man mocht aanbrengen (CGVS 2 Maryam, p. 6). Nog frappanter is echter dat Ali Reza een soennitische moslim is, gescheiden was en reeds een zoon uit zijn eerdere huwelijk had. Dat uw sjiitische

uiterst religieuze familie, die hem zelf ook niet geschikt voor u vond (CGVS 2 Maryam, p. 7), uiteindelijk toch inschikte met deze door u aangebrachte kandidaat, is weinig geloofwaardig. De door u geschetste familiale omstandigheden worden dan ook weinig geloofwaardig geacht. Als uw familie daadwerkelijk zo religieus en traditioneel was als u beweert, kan worden verwacht dat zij uw kandidaat makkelijk zouden afwijzen. Ondanks hun tegenkanting slaagde u er echter toch in met Ali Reza te huwen. Of het akkoord van uw familie voor jullie huwelijk al dan niet door toedoen van uw zus tot stand kwam, is het opmerkelijk dat uw familie, en aldus uw oudere broers die u jarenlang de levieten zouden gespeld hebben, uiteindelijk akkoord ging met jullie huwelijk. Dat hun enige afwijzen eruit bestond niet aanwezig te zijn op de huwelijksceremonie is in het licht van uw overige verklaringen over het karakter van uw broers weinig aannemelijk (CGVS 1 Maryam, p. 9-10; CGVS 2 Maryam, p. 5). Uw bewering daadwerkelijk opgegroeid te zijn in een traditionele familie, komt hiermee danig op de helling te staan. Anderzijds doet het de wenkbrauwen fronsen dat – ondanks het feit dat de familie-eer hoog in het vaandel werd gedragen – uw familie nooit eerder akkoord gegaan was met een huwelijk of een bruidsschat gelet op uw leeftijd. U heeft immers zelf aan dat u pas op uw 35e bent gehuwd, en hierdoor ook belachelijk werd gemaakt of beledigd (CGVS 2 Maryam, p. 5, p. 7). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk te zijn opgegroeid in een traditionele familie of er niet in slaagde eigen keuzes te maken, waardoor uw motivatie om zich te bekeren tot het christendom zoals u het schetst vervalft.

De verklaringen van uw echtgenoot aangaande zijn motivatie om zich te bekeren tot het christendom overtuigen evenmin. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat Ali Reza in Iran geen activiteiten voor het christendom heeft ontwikkeld, evenmin heeft hij toen een oprechte interesse vertoont voor het christendom. Zo verklaart Ali Reza zich volledig te kunnen vinden in hetgeen u hem vertelde over het christendom en dat hij van nature een open instelling heeft. Echter, hij heeft toen niet de neiging gehad om de bundeltjes christelijke teksten die u met Farideh besprak – de persoon die u aanzette tot uw bekering – door te nemen of te lezen, alsook heeft hij nooit een letter van uw Bijbel gelezen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Ali Reza, p. 18; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Ali Reza, p. 8). Uw echtgenoot voegt er aan toe op dat moment niet geïnteresseerd genoeg te zijn geweest, alsook vermoeid te zijn geweest na een zware werkdag (CGVS 1 Ali Reza, p. 15). Nochtans verklaart uw echtgenoot een nieuwsgierige persoon te zijn en een open instelling te hebben en haalt hij aan dat hij zich volledig kon vinden in de zaken die u hem toen vertelde (CGVS 1 Reza, p. 12, p. 15). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw echtgenoot, die aldus in Iran totaal geen interesse vertoonde in de Bijbel of de bundeltjes die u besprak met Farideh zich plots wel in Nederland zou zijn gaan bekeren, nadat hij in contact zou zijn gekomen met een gelijkgestemde ziel (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 9). In dit licht is het dan ook weinig plausibel dat hetgeen u met hem deelde over het christendom volledig overeenkwam met de vragen die hij al jaren had (CGVS 2 Ali Reza, p. 6).

Uw echtgenoot gevraagd naar de motivatie om zich te bekeren, verwijst hij verschillende keren naar een tekst over vergiffenis, die hij voor het eerst van u hoorde in Iran toen u met Farideh over het christendom sprak. (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 11). Hoewel uw echtgenoot reeds in Iran onder de indruk was van die tekst, is het pas in Nederland op het moment dat hij hierover een gesprek heeft met Kris – een gescheiden man met een dochtertje – dat hij de vonk voelde die tot zijn bekering leidde (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Om zijn bewering te staven, verwijst uw echtgenoot verschillende malen naar een passage over vergiffenis (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Gevraagd naar die concrete passage, kan uw echtgenoot dit echter niet benoemen (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Zo is het frappant dat hij stevast slechts een zinnetje kan aanhalen over vergiffenis dat in het Onze Lieve Vader wordt gezegd, zonder daarbij het volledige stuk zoals het in de Bijbel staat te kunnen duiden (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Daarnaast haalt hij in zijn eerste onderhoud nog aan dat de passage te vinden is in Matteüs, zonder daarbij precies te specificeren waar dit terug te vinden is, terwijl hij het tijdens zijn tweede onderhoud niet meer weet. Meer zelfs, behalve de regel uit het Onze Lieve Vader kan hij zich tijdens het tweede onderhoud niets meer herinneren over wat er in de Bijbel vermeld staat betreffende vergiffenis (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Dit is niet ernstig, indien net de passage over vergiffenis en het verhaal errond hem deed bekeren tot het christendom. Dat uw echtgenoot ogenschijnlijk in Iran geen interesse toonde voor het christendom, hoewel het thema 'vergiffenis' een diepe indruk op hem had nagelaten, en in Nederland na contact met een gelijkgestemde ziel, dan plots wel besluit zich te bekeren en dit na het horen van dezelfde zaken over vergiffenis, is weinig plausibel en versterkt het vermoeden dat hij zich enkel omwille van opportunistische redenen heeft bekeerd tot het christendom.

Vervolgens roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Te meer daar u zoals eerder aangehaald uiterst negatieve

ervaringen had opgelopen binnen de islam. Verwacht kan dan ook worden dat u met enige argwaan naar andere religies ook zou kijken en deze kritisch zou benaderen. Zo blijkt dat u op 4 dey 1396 (25 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) uw getuigenis hebt afgelegd en dit voor u het moment is waarop u zich daadwerkelijk bekeerd heeft tot het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u in het midden van shahrivar 1396 (begin september 2017 in de Gregoriaanse kalender) voor het eerst met Farideh over haar bekering tot het christendom sprak en twee maanden later, met name op 15 aban 1396 (6 november 2017 in de Gregoriaanse kalender), reeds naar de huiskerk ging (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9). U bevestigt dat u voor shahrivar 1396 nog nooit met Farideh over het christendom had gesproken (CGVS 1 Maryam, p. 12). Tussen het eerste contact met het christendom en uw daadwerkelijke bekering zitten er dan ook slechts drie tot maximum vier maanden. Het is weinig geloofwaardig dat u zich in dermate snel tempo bekeerd heeft, gelet op het feit dat u in die eerste twee maanden kennismakte met het christendom vooral luisterde naar Farideh en afhankelijk was van haar vrije momenten om het christendom te bespreken (CGVS 1 Maryam, p. 12; CGVS 2 Maryam, p. 9). Vervolgens stelt u in totaal zes keer naar de huiskerk te zijn geweest in Iran, meer bepaald van 15 aban 1396 tot 29 bahman 1396, daar de inval van de autoriteiten zich dan voordeed (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9, p. 10). Dit betekent dat u gedurende een periode van drie maanden de huiskerk frequenteerde. Aangezien de frequentie van de vieringen varieerde en uw echtgenoot verklaart dat deze meestal één of twee keer per maand plaatsvonden, kan worden aangenomen dat u op het moment van uw daadwerkelijke bekering op 4 dey 1396 slechts twee tot vier vieringen had meegemaakt (CGVS 1 Maryam, p. 14; CGVS 1 Ali Reza, p. 17). Daar u reeds sinds uw jeugd worstelde met de verplichtingen van de islam en u zelf niets kon bepalen, is het weinig ernstig dat u zich zo snel stortte in een nieuwe religie, gelet op uw kritische ingesteldheid (CGVS 1 Maryam, p. 10, p. 11). Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat u reeds in dey 1396, vier maanden na uw eerste kennismaking met het christendom, ervoor koos om Christus uw leven te laten beheersen. Daar een bekering een ingrijpend besluit betreft, kan worden verwacht dat dergelijke 'openbaring' tot het christendom gepaard gaat met de nodige reflectie, hetgeen bij u niet het geval blijkt te zijn.

Hetzelfde kan opnieuw gezegd worden betreffende de bekering van uw echtgenoot. Hoewel hij in Iran nog niet geïnteresseerd was in het christendom, er geen letter van de Bijbel had gelezen en geen christelijke activiteiten had, is hij enkele dagen na jullie aankomst in Nederland reeds meegegaan naar de City Life Church en was hij degene die kennelijk de keuze had gemaakt voor deze kerk (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 8, p. 9; CGVS 1 Maryam, p. 13). Het is weinig plausibel dat uw echtgenoot, die in Iran ogenschijnlijk geen initiatieven nam om het christendom verder te verkennen, slechts enkele dagen na aankomst in Nederland het gevoel had dat God hem leidde naar de City Life Church (CGVS 2 Ali Reza, p. 9). Het vermoeden ontstaat dat uw echtgenoot eerder omwille van opportunistische redenen een kerk begon te frequenteren en niet vanuit een intrinsieke motivatie. Vervolgens verwijst Ali Reza naar het gesprek met Kris, die voor hem de vonk was om zich te bekeren. Gevraagd naar wanneer dit gesprek plaatsvond, repliceert hij dat zich dit ergens in het midden van jullie verblijf in Nederland situeerde (CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen op 6 shahrivar 1396 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) vertrok, met het vliegtuig reisde en 14 uur na uw vertrek uit Iran in Nederland was, kan worden aangenomen dat u eind augustus, begin september 2018 in Nederland bent aangekomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 8; verklaring DVZ Maryam, d.d. 19/09/2019, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, d.d. 19/09/2019, p. 12). Op basis van de beschikbare informatie blijkt voorts dat u op 29 juli 2019 vanuit Nederland naar Slovakije werd getransfereerd, waardoor kan worden besloten dat het gesprek tussen Kris en uw echtgenoot zich ongeveer situeerde in de periode rond januari of februari 2019. In zijn gesprekken met de Nederlandse asielinstanties die plaatsvonden op 29 januari 2019 en op 5 februari 2019 geeft uw echtgenoot zelfs nog te kennen dat zijn religie 'soennitische moslim' is op dat moment. In het licht hiervan is het dan ook bijzonder merkwaardig dat uw echtgenoot reeds op 21 april 2019 gedoopt werd, wat op een extreem snelle bekering wijst. Zoals reeds opgemerkt, mag worden aangenomen dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan en dat er een en ander doorgesproken zou zijn. Het doet dan ook ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot slechts twee tot drie maanden nadat hij de vonk voelde om zich te bekeren, zich reeds liet dopen. Dit plaatst opnieuw de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van jullie beweerde nieuwe geloofspraktijk. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de doop van uw echtgenoot niet zozeer door een oprechte bekering maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Zo blijkt u een geringe kennis te bezitten over de bekering van Farideh, de persoon die u in contact bracht met het christendom. U weet immers niet via wie Farideh in contact is gekomen met het christendom. U stelt dat het iemand moet zijn geweest die dicht bij haar stond, vermoedelijk een docent of een

medestudent (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 9). U heeft haar echter geen verdere vragen gesteld omdat haar antwoord voor u inhield dat ze hierover geen verdere uitleg wou verschaffen (CGVS 1 Maryam, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 9). Verder blijft u in het ongewisse wanneer u gevraagd wordt hoelang Farideh reeds bekeerd was. U stelt dat ze tussen anderhalf en twee jaar moet zijn bekeerd, om dan even later te zeggen dat het plaatsvond tijdens de laatste drie jaar dat jullie samen studeerden (CGVS 1 Maryam, p. 11). Evenmin kan u duiden hoelang Farideh reeds optrad als coördinator van de huiskerk (CGVS 2 Maryam, p. 9). Het is opmerkelijk dat Farideh u als vriendin deze info niet zou hebben verschaft, in haar poging ook u te bekeren, zeker in het licht dat ze zelfs de kerkdiensten bij haar thuis liet doorgaan (CGVS 1 Maryam, p. 14). Hierdoor geeft ze toch blijk open te staan voor bekeerden en aldus open te staan voor vragen naar haar eigen bekering toe, gezien het risico dat ze nam om kerkdiensten in haar eigen huis te laten doorgaan.

Ondanks het feit dat u verklaart dat Farideh een goede vriendin van u was, kan uw echtgenoot de familienaam van Farideh niet eens benoemen (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Noch weet uw echtgenoot op welke manier Farideh in contact kwam met het christendom (CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Gelet op het feit dat u verklaarde open te zijn naar elkaar toe en niets voor elkaar verborg, alsook dat uw echtgenoot stelde dat u hem betreft bij alles wat u zelf meemaakt, en u toen u thuiskwam aan uw echtgenoot vertelde over de huiskerk, is het opmerkelijk dat uw echtgenoot amper tot geen informatie over Farideh kan weergeven, noch kan hij duiden wanneer u precies wist dat Farideh bekeerd was of op welke manier u tot de huiskerk geïntroduceerd werd (CGVS 1 Maryam, p. 13; CGVS 1 Ali Reza, p. 14, p. 17). Dat Farideh u wel in contact zou hebben gebracht met zuster Farah en haar huiskerk, maar u weinig of niets zou hebben verteld over haar eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekering in ernstige mate onderuit. Gezien uw vriendschap met Farideh, die u sinds 1390 kende, ruim zes jaar voor uw daadwerkelijke bekering, kan worden verwacht dat zij u meer details over haar bekering had vrijgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 8). Dit geldt des te meer daar Farideh volgens uw verklaringen eveneens deel uitmaakte van uw huiskerkgroep. Verder mag ook worden verwacht dat uw echtgenoot op eender welk moment doorheen uw asielprocedure duidelijkheid kan verschaffen over uw bekering en de personen die u aanzetten tot uw bekering, gelet op jullie verklaringen elkaar steeds te betrekken bij hetgeen jullie meemaken. In dit licht is het dan ook bijzonder merkwaardig dat Ali Reza bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verkoos om liever niet te antwoorden op de vraag wanneer u bekeerd was, omdat hij niet helemaal zeker was, terwijl hij wel van uw bekering afwist (vragenlijst CGVS Ali Reza, d.d. 22/09/2020, vraag 3.5).

Aangezien Farideh u als bekeerde christen de weg naar de huiskerk zou hebben gewezen, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt. Dit blijkt uit uw eerder onbezonnen gedrag, alsook de acties van Farideh en de huiskerk, hetgeen de nodige vragen oproept en niet in verhouding staat met uw vrees om gevaar te lopen in Iran omwille van uw bekering. Zo verklaart u dat Farideh u na twee maanden meenam naar de huiskerk en u tijdens die twee maanden waarin jullie samen het christendom verkenden reeds vertelde over haar bezoeken aan de huiskerk (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 13). Vervolgens blijkt dat u zelf nooit enige ontmoeting had met zuster Farah voorafgaand aan uw eerste bezoek aan de huiskerk daar u Farah pas toen voor het eerst zag (CGVS 1 Maryam, p. 13). Het was Farideh die garant voor u stond en op voorhand een gesprek had met zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 13). Daar het aanzetten tot een bekering in Iran verboden is, kan worden verwacht dat Farideh of zuster Farah meer voorzichtigheid aan de dag legden en de nodige tijd namen om het vertrouwen met u op te bouwen. Hoewel u reeds had verteld over uw jeugd en de openbaring na uw huwelijk, heeft u voor shahrivar 1396 nooit eerder een gesprek gehad met Farideh over het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 12), waardoor Farideh op geen enkele manier kon inschatten hoe u ten opzichte van het christendom stond en aldus het risico om u te vertrouwen onmogelijk kon bepalen. Gezien u Farideh reeds lang kende, moet zij ook hebben geweten dat u uit een uiterst religieuze familie afkomstig was. Dat u wellicht zelf vragen stelde bij de islam wil niet zeggen dat u zou openstaan voor een nieuwe religie. Integendeel, zoals eerder reeds verduidelijkt. Dat Farideh u reeds na twee maanden in contact brengt met de huiskerk, getuigt dan ook niet van de nodige voorzichtigheid. Vervolgens is het opmerkelijk dat u op 4 dey 1396, twee maanden na uw eerste huiskerkbezoek, een Bijbel kreeg van zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 14). U kan echter niet duiden op welke manier zuster Farah deze Bijbel verkreeg, noch weet u of ook de andere leden een Bijbel kregen op het moment van hun getuigenis (CGVS 1 Maryam, p. 14). Dat u deze Bijbel normaal gezien altijd bij u had in uw tas en mee had genomen tijdens de laatste bijeenkomst, is eveneens vrij onbezonnen gelet op het feit dat er discretie verwacht werd binnen de huiskerk en de huiskerk enkele regels oplegde om problemen met de autoriteiten te voorkomen (CGVS 1 Maryam, p. 13, p. 14; CGVS 2 Maryam 2, p. 9). Verwacht kan worden dat zuster Farah over een eigen Bijbel beschikte voor haar redevoeringen en jullie deze Bijbel dan onderling doorgaven of deelden bij de vieringen opdat de huiskerkleden hun eigen Bijbel niet nodeloos hoefden mee te nemen. Door uw eigen Bijbel in uw tas te bewaren en mee te nemen naar een viering, bestond het risico dat u argwaan zou wekken bij een willekeurige controle van de autoriteiten op uw route van en naar de huiskerk. Gelet op bovenstaande

vaststellingen dienen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw bekering, daar uw onbezonnen gedrag en dat van de huiskerk niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Uw verklaringen betreffende de inval van de autoriteiten en de daaropvolgende ontsnapping uit het ziekenhuis zijn evenmin geloofwaardig. Zo legt u vooreerst incoherente verklaringen af wanneer u erover praat. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u twee dagen lang werd vastgehouden in het politiekantoor van Sepah te Ahwaz, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft niet geweten te hebben waar u mee naar toe genomen werd nadat u door twee politieagenten samen met Bitta gearresteerd werd. U kon immer niets zien omdat er iets op uw hoofd werd gelegd en u verplicht werd uw hoofd naar beneden te houden gedurende de volledige rit (vragenlijst CGVS Maryam, d.d. 22/09/202, vraag 3.1; CGVS 2 Maryam, p. 11). Evenmin heeft uw echtgenoot kennis van de plaats waar u werd vastgehouden of in welk ziekenhuis u heeft gelegen, terwijl u naar eigen zeggen in het ziekenhuis van Sepidar lag (CGVS 2 Maryam, p. 14; vragenlijst CGVS Maryam, vraag 3.1; CGVS 1 Ali Reza, p. 19, p. 20). Verwacht mag dan ook worden dat u eenduidige verklaringen aflegt aangaande de vervolging die u te beurt viel, daar de inval van de autoriteiten en de ontdekking van uw bekering de kern van uw vermeende vrees uitmaken. Dat uw echtgenoot bovendien geen kennis heeft van de plaats waar u zou hebben gelegen na uw arrestatie, is evenmin ernstig te noemen. Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw verklaringen aangaande de inval van de autoriteiten sterk onderuit.

Uw ontsnapping uit het ziekenhuis terwijl u onder toezicht van de autoriteiten stond, is evenmin geloofwaardig. Het is namelijk niet ernstig dat u, een persoon op de vlucht, het risico nam om met uw paspoort en een Slovaaks visum legaal het land te verlaten via de internationale luchthaven (CGVS Maryam 1, p. 6; CGVS Ali Reza 1, p. 8). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is en op basis van uw verklaringen blijkt dat u geseind stond en gezocht werd (CGVS Maryam 1, p. 6), is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om uw eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met uw eigen paspoort het land te verlaten.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien volledig ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de omstandigheden van uw vertrek. Zo blijkt immers op basis van het interview ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties dat jullie beiden verklaard hadden op 13 dey 1397 (3 januari 2019 in de Gregoriaanse kalender) te zijn vertrokken in Iran, terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS 6 shahrivar 1397 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) als vertrekdatum heeft opgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 6, p. 8). In Nederland gevraagd naar de manier waarop jullie Iran hebben verlaten, stellen u en uw echtgenoot te voet en illegaal de grens te hebben overgestoken in de buurt van Bazargan. Vervolgens hebben jullie met een vrachtwagen gereisd gedurende een week, waarna u zonder dat u het wist in Nederland was aangekomen. Dit stemt geenszins overeen met uw verklaringen Iran legaal te hebben verlaten met het vliegtuig. Vervolgens blijven jullie in het ongewisse wat betreft jullie paspoorten. U verklaart op het CGVS dat u uw beide paspoorten niet kan neerleggen omdat u deze vernietigd heeft in de toiletten van de luchthaven van Oostenrijk, aangezien de smokkelaar dit jullie zo had opgedragen (CGVS 1 Maryam, p. 7; CGVS 1 Ali Reza, p. 10). Dit is echter wederom tegenstrijdig met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaart u in Nederland dat uw paspoort werd ingenomen door de smokkelaar in de stad Maku te Iran op 13 dey 1397 en dat u nooit een Slovaaks visum heeft gehad. Verwacht mag worden dat u eenduidig bent doorheen uw verschillende verklaringen, los van de lidstaat waar uw verzoek om internationale bescherming wordt behandeld. Tot slot bent u niet eenduidig wat betreft de smokkelaar die jullie al dan niet geholpen zou hebben. Zo spreekt u in Nederland over Jaffar als zijnde de reisagent of de smokkelaar, terwijl jullie op het CGVS de naam van John D. (...) laten vallen (CGVS 1 Maryam, p. 6; CGVS 1 Ali Reza, p. 8). Op basis van bovenstaande vaststellingen en incoherenties tussen uw verklaringen doorheen de asielprocedure in Nederland en België, kan er worden geconcludeerd dat u geen duidelijkheid wenst te bieden over de ware toedracht van uw vertrek. Daarenboven heeft u uw paspoort niet neergelegd, waardoor u het CGVS geen inzage biedt in uw paspoort en het vermoeden ontstaat dat u de ware omstandigheden van uw vertrek wenst te verhullen, alsook de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging in Iran, wat de ernst van uw vermeende vrees finaal ondermijnd.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat u weinig tot geen informatie kunt geven over wat er met de overige kerkleden is gebeurd na de inval van de Iraanse autoriteiten (CGVS 2 Maryam, p. 14). Op die vraag focust u zich louter op uw pogingen meer te weten te komen over Farideh. Hoewel u verschillende pogingen ondernam om contact te leggen met Farideh via uw zus, bleek ze uiteindelijk verhuisd te zijn (CGVS 2 Maryam, p. 15). Over uw pogingen om de andere kerkleden aan te spreken, rept u met geen woord. Ook uw echtgenoot kan geen duidelijkheid verschaffen wanneer hem gevraagd wordt naar het lot van de overige kerkleden. Zo noemt hij weliswaar enkele namen op van leden die werden gearresteerd, maar kan hij niet alle namen weergeven, noch weet hij of er bepaalde leden al dan niet konden ontkomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers

redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de bedreigingen van uw broer Majid, dient te worden opgemerkt dat hij, uitgezonderd van een telefoon naar uw echtgenoot Ali Reza, jullie verder niet meer rechtstreeks heeft bedreigd (CGVS 2 Maryam, p. 4). U verwijst vervolgens ook naar een bijeenkomst van de oudere mannen van de familie om uw situatie te bespreken. U kan hier echter geen duiding bij geven. U spreekt over een eenmalige bijeenkomst, maar kan niet specificeren wanneer deze bijeenkomst plaatsvond (CGVS 2 Maryam, p. 6). Daar u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering vervolging te moeten vrezen van uw broer Majid of uw traditionele Bakhtiari familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom en een huiskerk frequenteerde, doet het verbazen dat de verklaring van het Christian Center Brussel stelt dat u pas sinds midden 2020 deze kerk frequenteert, terwijl u reeds op 2 september 2019 in België bent aangekomen (verklaring DVZ Maryam, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, p. 12). Van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland, kan immers verwacht worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten.

Uw echtgenoot verklaart weliswaar na aankomst in België samen met u naar de Iraanse kerk te Turnhout te zijn gegaan, omdat zijn neef aan die kerk verbonden was (CGVS 2 Ali Reza, p. 11). Gevraagd om uw kerkbezoeken aan de Iraanse kerk te Turnhout te staven, leggen jullie vervolgens twee foto's neer die beiden dateren van 15 juni, het jaartal is onbekend. Opmerkelijk hierbij is dat uw echtgenoot verklaarde dat er toen iedere week foto's werden genomen (CGVS 2 Ali Reza, p. 12), waardoor het de nodige vragen doet oproepen dat u niet meer foto's kan neerleggen. Hoewel Ali Reza stelt niet meer te beschikken over deze foto's, zegt hij dat de kans groot is dat hij foto's kan bekomen via zijn neef Mehdi, alsook een attest kan aanvragen via pastoor Hossein (CGVS 2 Ali Reza, p. 12). Tot op heden heeft u noch uw echtgenoot, uitgezonderd van deze twee foto's, meer documenten neergelegd om jullie kerkbezoek te Turnhout aan te tonen. Hier kan nog worden aan toegevoegd dat op basis van deze twee foto's niet duidelijk is dat deze in de Iraanse kerk van Turnhout zijn genomen. Deze foto's kunnen dan ook in eender welke kerk zijn genomen, daar er geen verwijzing naar de kerk is terug te vinden. U toont dan ook geenszins aan dat u voor midden 2020 regelmatig de Iraanse kerk te Turnhout frequenteerde. Dat u sinds midden 2020 vervolgens regelmatig naar het Christian Center te Brussel gaat en Ali Reza verklaart dat jullie er allerhande activiteiten uitvoeren (CGVS 2 Ali Reza, p. 3), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw voorgehouden geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u een doopattest, een verklaring van het Christian Center te Brussel en certificaten van de discipelentraining niveau 1 en 2 heeft neergelegd, alsook enkele foto's van uw doopsel en andere activiteiten in Nederland of België, wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (CGVS 1 Ali Reza, p. 9). Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.

Wat betreft jullie beide profielen op sociale media kan worden opgemerkt dat – hoewel uw echtgenoot verklaart dat hij zijn Facebookprofiel heeft aangemaakt na zijn aankomst in Europa – het merendeel van de christelijke boodschappen pas verschijnen vanaf oktober 2019 op zijn Instagrampagina en vanaf januari 2021 op zijn Facebookprofiel terwijl jullie rond de zomer van 2018 reeds aankwamen in Nederland (CGVS 1 Ali Reza, p. 7; verklaring DVZ Ali Reza, verklaring DVZ Maryam, p. 12). Na een blik op uw Instagrampagina blijkt dat u zelf ook pas actief christelijke berichten bent beginnen posten vanaf april 2020, wat eveneens ruim na uw aankomst in Europa is. Daar waar uw echtgenoot verklaarde reeds in Nederland te zijn bekeerd, is het opmerkelijk dat er in deze periode amper christelijk getinte boodschappen op zowel zijn Facebookprofiel of Instagrampagina werden geplaatst, en er enkel op zijn Facebookprofiel

een enkele foto is terug te vinden die verwijst naar zijn doopsel (CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 11). Wat er ook van zij, ook op uw Instagramprofiel is er niets terug te vinden over uw periode in Nederland. Niets wijst er op dat jullie Instagrampagina of de Facebookpagina uw echtgenoot reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot verwijst uw echtgenoot nog naar de politieke activiteiten van zijn familie. Hij stelt dat verschillende familieleden politieke activiteiten hebben uitgevoerd en zijn broer Abdol G. (...) hiervoor werd geëxecuteerd. Echter, Ali Reza kan niet duiden bij welke Koerdische partij zijn broer Abdol G. (...) lid was. Hij vermoedt van de KPDI of Komala maar kan hierover geen zekerheid verschaffen. Evenmin weet hij welke activiteiten hij dan precies heeft uitgevoerd voor de partij. Dat uw echtgenoot toen nog klein was en er niet over de dood van zijn broer gesproken werd binnen het gezin, is geen vergoelijking voor zijn onwetendheid (CGVS 1 Ali Reza, p. 6, p. 13). Dat uw echtgenoot door zijn jonge leeftijd niet alle details van het activisme van diens broer kan weergeven, kan worden gevolgd. Doch uw echtgenoot blijkt immers geenszins over een basiskennis van de politieke activiteiten van zijn broer te beschikken. Daar waar Ali Reza verwijst naar de politieke activiteiten van zijn neef Ardeshir, die omwille van zijn politiek activisme in Duitsland verblijft, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw echtgenoot ook over zijn neef Ardeshir of andere neven in het ongewisse blijft wat betreft de partij waarvoor ze exact actief waren of welke activiteiten ze dan wel zouden hebben verricht (CGVS 1 Ali Reza, p. 7; CGVS 2 Ali Reza, p. 4, p. 5). Verwacht mag worden dat hij zich op zijn minst informeert over de activiteiten van zijn broer of ruimere familie, indien hij bij terugkeer een vrees voor vervolging zou hebben omwille van hun politiek activisme. Daarenboven kan uw echtgenoot op geen enkele manier aantonen dat zijn broer politieke activiteiten heeft uitgevoerd, noch dat hij omwille van zijn activisme zou zijn geëxecuteerd (CGVS 1 Ali Reza, p. 13). De foto's van uw schoonbroer verschaffen geen duidelijkheid over de omstandigheden van zijn overlijden daar de foto's kaderen binnen de familiale sfeer en geenszins te maken hebben met zijn politieke activiteiten. De door uw echtgenoot neergelegde pagina's uit een boek van Sanandaj en de Koerdische kwestie brengen hier evenmin een andere licht op, daar uw echtgenoot nalaat te concretiseren op welke manier de activiteiten van zijn neven ervoor zouden zorgen dat hij in het oog liep van de Iraanse autoriteiten. Concreet gevraagd op welke manier uw echtgenoot tot op de dag van vandaag nog steeds de gevolgen zou dragen van de politieke activiteiten van zijn familie, stelt hij voornamelijk werk gerelateerde problemen te hebben gekend. Hoewel uw echtgenoot verklaart dat bepaalde opdrachten hem soms geweigerd werden, en hij niet slaagde voor bepaalde sollicitaties, kon hij wel op zelfstandige basis met zijn broer werken en dit tot aan jullie vertrek uit Iran (CGVS 1 Ali Reza, p. 5 CGVS 2 Ali Reza, p. 5). Bovendien hebben uw schoonbroers de zaak overgenomen na jullie vertrek, waardoor niets er op wijst dat Ali Reza omwille van het politiek activisme van zijn familie in het verleden beperkt zou zijn geweest om zijn werk naar behoren uit te voeren (CGVS 1 Ali Reza, p. 5). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat uw echtgenoot op geen enkele manier aannemelijk maakt meer in het oog van de Iraanse autoriteiten te zullen lopen omwille van de politieke activiteiten van zijn familie.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw shenasnameh en uw mellikaart, de mellikaart en de legerdienstkaart van uw echtgenoot Ali Reza, uw huwelijksakte en uw diploma tonen uw Iraanse nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand aan, hetgeen hier niet wordt betwist. De fatwa van Makaremeh Shirazi, waarin beschreven staat wat er gebeurd met personen die zich bekeren vanuit de islam (CGVS 2 Ali Reza, p. 4), verwijst naar de algemene situatie van bekeerlingen in Iran. Het CGVS ontkent dan ook niet dat bekeerlingen vervolging riskeren in Iran, zoals de beschikbare informatie ook aantoon. U heeft uw bekering tot het christendom echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor dit document geen toegevoegde waarde biedt voor uw verzoek. De foto's van de grafsteen van uw schoonzus, waarbij uw echtgenoot verklaarde dat ook zij bekeerd was in de laatste maanden van haar leven, hiermee verwijzend naar het teken van de vis op haar grafsteen, zegt

niets over uw bekering of die van uw echtgenote (CGVS 2 Ali Reza, p. 4). De foto van de grafsteen van uw vader tonen evenmin aan dat u omwille van uw traditionele familie vervolging dient te vrezen. Zoals eerder aangetoond heeft u dit niet aannemelijk gemaakt. Aan de foto's van de activiteiten van uw echtgenoot bij Stapsteen kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien deze zouden getuigen van een oprechte bekering, hetgeen jullie beiden niet aannemelijk hebben gemaakt. Tot slot leggen jullie beiden nog een psychologisch attest neer. Hierover kan worden opgemerkt dat dergelijke attesten waaruit blijkt dat jullie in België psychologisch worden begeleid, niet toelaten uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.V. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een etnische Fars te zijn en afkomstig te zijn van Shush. Rond uw 18e verjaardag verhuisde u naar Ahvaz, waar u sinds uw huwelijk op 27 mehr 1393 (16 oktober 2014 in de Gregoriaanse kalender) samenwoonde met uw echtgenoot Z. (...), Ali Reza (OV 8.903.244). U bent opgegroeid in een traditionele Bakhtiari familie. Vanaf uw negende levensjaar werd u verplicht om als meisje een hijab te dragen, en moest u verplicht bidden en vasten. Dit ging zo door tot u jongvolwassen was. U hield zich toen voornamelijk schuil op uw kamer, omdat dit voor u de enige plek was waar u met gerust gelaten werd. Eenmaal u een stap buiten uw kamer zette, kreeg u opmerkingen van uw familieleden aangaande uw kledij of uw haar. Ook werd u regelmatig door uw broers aangesproken als u iets deed wat niet hoorde volgens de voorschriften van de islam. Omdat u nooit iets kon bepalen voor u zelf, of geen eigen keuzes kon maken, begon u zich af te keren van de islam.

Tijdens uw studies lichamelijke opvoeding leerde u Farideh S. (...) kennen. In 1393 (21 maart 2014 – 20 maart 2015 in de Gregoriaanse kalender) stopte u met uw studies omwille van uw huwelijk. U bleef echter in contact staan met Farideh en jullie spraken regelmatig af. In het midden van shahrivar 1396 (begin september 2017 in de Gregoriaanse kalender) vertelde Farideh u dat ze zich bekeerd had. Omdat u mentaal uitgeput was van uw ervaringen tijdens uw jeugd, stond u open voor hetgeen Farideh u te vertellen had. U lichtte uw echtgenoot ook meteen in van het gesprek met Farideh, die u vrij liet om het christendom al dan niet verder te verkennen. In de periode daaropvolgend kwam Farideh regelmatig langs, waarbij jullie toen verschillende christelijke teksten bespraken. Op 15 aban 1396 (6 november 2017 in de Gregoriaanse kalender) ging u voor het eerst naar de huiskerk. Uw echtgenoot ging niet mee naar de vieringen, maar toen u thuis kwam, vertelde u hem hoe de dienst verliep of welke onderwerpen werden behandeld. Op 4 dey 1396 (25 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) legt u uw getuigenis af en bent u daadwerkelijk bekeerd. Op 29 bahman 1396 (18 februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) vond er een viering bij de huiskerk plaats. Zuster Farah, de leider van de huiskerk, daagde toen echter niet op. Jullie dachten dat ze verhinderd was, waardoor jullie de viering toch al startten. Op een gegeven moment werd er op de deur geklopt, waarna de Iraanse autoriteiten binnenvielen. U werd samen met Bitta meegenomen door twee personen en werd voor twee dagen vastgehouden op een onbekende locatie. U was op dat moment drie maanden zwanger. U werd tijdens uw vasthouding ondervraagd over zuster Farah, gemarteld, uitgescholden, uw vinger werd verbrijzeld en kreeg harde stompen in uw buik, waardoor u bewusteloos geraakte. Toen u wakker werd, bevond u zich in het ziekenhuis en vertelde de verpleegster u dat u uw ongeborn kind verloren had. Op 3 esfand 1396 (22 februari 2018 in de Gregoriaanse kalender) kon u uit het ziekenhuis ontsnappen nadat de verpleegster u had laten weten dat uw bewaakster onwel was geworden. U greep uw kans, nam de chador van de bewaakster en vluchtte het ziekenhuis uit. U vluchtte naar uw vriendin Farzileh, waar u uw echtgenoot opbelde. Hij snelde zich naar het huis van Farzileh, waarna u vertelde wat er gebeurd was. Na een week onderduiken bij Farzileh, gingen jullie samen naar Amin H. (...), een achterneef van uw vader, in Haft Tapeh. Van daaruit regelde uw echtgenoot jullie vertrek uit Iran. Op 3 esfand 1396 vielen de Iraanse autoriteiten ook een eerste keer bij uw moeder binnen. Uw broer Majid belde toen kwaad naar uw echtgenoot en bedreigde u met de dood. Een maand later vielen ze andermaal bij uw moeder binnen.

U verliet Iran op 6 shahrivar 1397 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) via de Imam Khomeini luchthaven in Teheran met een Slovaaks visum in jullie paspoort, dat geregeld werd door de smokkelaar. Na een tussenstop in Griekenland, landde u in Oostenrijk. Op aanraden van de smokkelaar vernietigde u toen uw paspoort en dat van u echtgenoot op de luchthaven van Oostenrijk. Via Duitsland reisde u

vervolgens naar Nederland, waar u op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In Nederland frequenteerde u de City Life Church, waar u op 21 april 2019 gedoopt bent samen met uw echtgenoot. Omwille van uw Slovaaks visum werd uw verzoek om internationale bescherming in Nederland niet in behandeling genomen, waardoor u teruggestuurd werd naar Slowakije. Op 29 juli 2019 diende u daar een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de slechte omstandigheden in het opvangcentrum besloten jullie Slowakije na een goede maand terug te verlaten. Via Tsjechië en Duitsland kwam u in België aan op 2 september 2019, waarna u op 4 september 2019 uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, samen met uw echtgenoot Z. (...), Ali Reza. In België frequenteerde u aanvankelijk de Iraanse kerk te Turnhout. Sinds midden 2020 gaan jullie naar het Christian Center te Brussel. U neemt deel aan de discipelentraining en vieringen van de kerk. Na uw vertrek werd uw moeder rond de nieuwjaarsperiode van 1400 (rond 21 maart 2021 in de Gregoriaanse

kalender) benaderd door de Iraanse autoriteiten.

Bij terugkeer naar Iran vreest u te worden vervolgd als een afvallige, en de doodstraf te krijgen. U vreest eveneens uw broers, in het bijzonder uw oudste broer Majid, omdat u afkomstig bent van een strenge en traditionele Bakhtiari familie, en een bekering als een schandaal wordt gezien.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen uw echtgenoot en u de volgende originele documenten neer: uw shenasnameh, de melikaart en legerdienstkaart van uw echtgenoot en jullie beide doopcertificaten (d.d. 21/04/2019). Vervolgens legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: een certificaat van de discipelentraining niveau 1 en niveau 2, twee verklaringen van het Christian Center te Brussel (d.d. 28/05/2021 en 09/07/2021) en enkele foto's van uw christelijke activiteiten te België en Nederland, een vraag aan een geestelijke leider i.v.m. een bekering, twee foto's van uw schoonbroer Abdol G. (...), een foto van de grafsteen van uw schoonzus en uw vader, drie foto's van een boek over Sanadaj waar o.a. de neven van uw echtgenoot met hun politieke activiteiten in worden vermeld, uw universitaire diploma, drie foto's van de activiteiten van uw echtgenoot bij Stapsteen, een psychologisch attest van u (d.d. 28/05/2021) en uw echtgenoot (d.d. 19/05/2021), uw huwelijksakte, uw melikaart en twee foto's van uw bezoek aan de Iraanse kerk te Turnhout.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt u om gehoord te worden door een vrouwelijke ambtenaar en tolk (vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, d.d. 19/09/2019). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud behandeld door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Na het persoonlijk onderhoud legt u een psychologisch attest neer, waarin gewag wordt gemaakt van psychologische symptomen die overeenkomen met een diagnose van een depressieve stoornis met angstaanvallen. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. Niettemin moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd u bij het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren, werd u gevraagd of u in staat was om aan het interview deel te nemen en werd tussendoor gepolst naar hoe u zich voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Maryam, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Maryam, p. 2, p. 3, p. 4, p. 12, p. 14). Eveneens werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2 Maryam). U noch uw advocaten hebben op enig moment aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouden afgeleid worden. Uit uw vaak zeer uitvoerige verklaringen tijdens de onderhouden op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden en dat u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1 Maryam, p. 15; CGVS 2 Maryam, p.16). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken uit een uiterst islamitische familie afkomstig te zijn, wat nochtans volgens uw verklaringen de basis vormde voor uw bekering naar het christendom. Zo geeft u aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, opgroeide in een traditionele Bakhtiari familie, steeds commentaar kreeg over uw vestimentaire keuze en aldus mentaal uitgeput was door de bagage die u als kind reeds meesleurde omdat u geen eigen keuzes kon maken. Deze gehele bagage uit uw verleden leidde ertoe dat u een afkeer van de islam kreeg (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 10, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 6 – 8). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks dat u opgroeide binnen een zeer traditionele familie onder het religieuze oog van uw broer Majid, er toch in slaagde om te huwen met Ali Reza (CGVS 1 Maryam, p. 10; CGVS 2 Maryam, p. 5 – 6). Eén van de redenen voor uw afkeer van de islam was immers het gegeven dat u geen eigen keuzes kon maken (CGVS 1 Maryam, p. 11). U kaart hieromtrent onder andere aan dat uw familie een huwelijkspartner voor u trachtte te vinden maar dat verschillende pogingen om een man voor u te vinden steeds op niets uitdraaiden omdat uw familie, voornamelijk uw broer, niet tot een akkoord kwam met de kandidaten aangaande de bruidsschat (CGVS 2 Maryam, p. 7). U verklaart dat er vaak het aantal munten werd gegeven als het jaar waarin de vrouw werd geboren. Zo bent u geboren in 1358 en zou u aldus 1358 muntstukken waard zijn (CGVS 2 Maryam, p. 7). Het is dan ook merkwaardig dat u er plots zelf in slaagde bij uw familie een eigen kandidaat, met name Ali Reza, voor te stellen en u uw gezinsleden zelfs deed inschikken met een huwelijkschat van slechts 58 muntstukken. Indien u effectief uit een uiterst religieuze familie zou afstammen en u van jongs af aan geconfronteerd werd met tal van restricties en bemoeienissen, is het opmerkelijk dat u plots zelf een man mocht aanbrengen (CGVS 2 Maryam, p. 6). Nog frappanter is echter dat Ali Reza een soennitische moslim is, gescheiden was en reeds een zoon uit zijn eerdere huwelijk had. Dat uw sjiitische uiterst religieuze familie, die hem zelf ook niet geschikt voor u vond (CGVS 2 Maryam, p. 7), uiteindelijk toch inschikte met deze door u aangebrachte kandidaat, is weinig geloofwaardig. De door u geschetste familiale omstandigheden worden dan ook weinig geloofwaardig geacht. Als uw familie daadwerkelijk zo religieus en traditioneel was als u beweert, kan worden verwacht dat zij uw kandidaat makkelijk zouden afwijzen. Ondanks hun tegenkanting slaagde u er echter toch in met Ali Reza te huwen. Of het akkoord van uw familie voor jullie huwelijk al dan niet door toedoen van uw zus tot stand kwam, is het opmerkelijk dat uw familie, en aldus uw oudere broers die u jarenlang de levieten zouden gespeld hebben, uiteindelijk akkoord ging met jullie huwelijk. Dat hun enige afwijzen eruit bestond niet aanwezig te zijn op de huwelijksceremonie is in het licht van uw overige verklaringen over het karakter van uw broers weinig aannemelijk (CGVS 1 Maryam, p. 9-10; CGVS 2 Maryam, p. 5). Uw bewering daadwerkelijk opgegroeid te zijn in een traditionele familie, komt hiermee danig op de helling te staan. Anderzijds doet het de wenkbrauwen fronsen dat – ondanks het feit dat de familie-eer hoog in het vaandel werd gedragen – uw familie nooit eerder akkoord gegaan was met een huwelijk of een bruidsschat gelet op uw leeftijd. U heeft immers zelf aan dat u pas op uw 35e bent gehuwd, en hierdoor ook belachelijk werd gemaakt of beledigd (CGVS 2 Maryam, p. 5, p. 7). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk te zijn opgegroeid in een traditionele familie of er niet in slaagde eigen keuzes te maken, waardoor uw motivatie om zich te bekeren tot het christendom zoals u het schetst verval.

De verklaringen van uw echtgenoot aangaande zijn motivatie om zich te bekeren tot het christendom overtuigen evenmin. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat Ali Reza in Iran geen activiteiten voor het christendom heeft ontwikkeld, evenmin heeft hij toen een oprechte interesse vertoont voor het christendom. Zo verklaart Ali Reza zich volledig te kunnen vinden in hetgeen u hem vertelde over het christendom en dat hij van nature een open instelling heeft. Echter, hij heeft toen niet de neiging gehad om de bundeltjes christelijke teksten die u met Farideh besprak – de persoon die u aanzette tot uw bekering – door te nemen of te lezen, alsook heeft hij nooit een letter van uw Bijbel gelezen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Ali Reza, p. 18; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Ali Reza, p. 8). Uw echtgenoot voegt er aan toe op dat moment niet geïnteresseerd genoeg te zijn geweest, alsook vermoeid te zijn geweest na een zware werkdag (CGVS 1 Ali Reza, p. 15). Nochtans verklaart uw echtgenoot een nieuwsgierige persoon te zijn en een open instelling te hebben en haalt hij aan dat hij zich volledig kon vinden in de zaken die u hem toen vertelde (CGVS 1 Reza, p. 12, p. 15). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw echtgenoot, die aldus in Iran totaal geen interesse vertoonde in de Bijbel of de bundeltjes die u besprak met Farideh zich plots wel in Nederland zou zijn gaan bekeren, nadat hij in contact zou zijn gekomen met een gelijkgestemde ziel (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 9). In dit licht is het dan ook weinig plausibel dat hetgeen u met hem deelde over het christendom volledig overeenkwam met de vragen die hij al jaren had (CGVS 2 Ali Reza, p. 6).

Uw echtgenoot gevraagd naar de motivatie om zich te bekeren, verwijst hij verschillende keren naar een tekst over vergiffenis, die hij voor het eerst van u hoorde in Iran toen u met Farideh over het christendom sprak. (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 11). Hoewel uw echtgenoot reeds in Iran onder de indruk was van die tekst, is het pas in Nederland op het moment dat hij hierover een gesprek heeft met Kris – een gescheiden man met een dochtertje – dat hij de vonk voelde die tot zijn bekering leidde (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Om zijn bewering te staven, verwijst uw echtgenoot verschillende malen naar een passage over vergiffenis (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Gevraagd naar die concrete passage, kan uw echtgenoot dit echter niet benoemen (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Zo is het frappant dat hij stevast slechts een zinnetje kan aanhalen over vergiffenis dat in het Onze Lieve Vader wordt gezegd, zonder daarbij het volledige stuk zoals het in de Bijbel staat te kunnen duiden (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Daarnaast haalt hij in zijn eerste onderhoud nog aan dat de passage te vinden is in Matteüs, zonder daarbij precies te specificeren waar dit terug te vinden is, terwijl hij het tijdens zijn tweede onderhoud niet meer weet. Meer zelfs, behalve de regel uit het Onze Lieve Vader kan hij zich tijdens het tweede onderhoud niets meer herinneren over wat er in de Bijbel vermeld staat betreffende vergiffenis (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Dit is niet ernstig, indien net de passage over vergiffenis en het verhaal errond hem deed bekeren tot het christendom. Dat uw echtgenoot ogenschijnlijk in Iran geen interesse toonde voor het christendom, hoewel het thema 'vergifenis' een diepe indruk op hem had nagelaten, en in Nederland na contact met een gelijkgestemde ziel, dan plots wel besluit zich te bekeren en dit na het horen van dezelfde zaken over vergiffenis, is weinig plausibel en versterkt het vermoeden dat hij zich enkel omwille van opportunistische redenen heeft bekeerd tot het christendom.

Vervolgens roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Te meer daar u zoals eerder aangehaald uiterst negatieve ervaringen had opgelopen binnen de islam. Verwacht kan dan ook worden dat u met enige argwaan naar andere religies ook zou kijken en deze kritisch zou benaderen. Zo blijkt dat u op 4 dey 1396 (25 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) uw getuigenis hebt afgelegd en dit voor u het moment is waarop u zich daadwerkelijk bekeerd heeft tot het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u in het midden van shahrivar 1396 (begin september 2017 in de Gregoriaanse kalender) voor het eerst met Farideh over haar bekering tot het christendom sprak en twee maanden later, met name op 15 aban 1396 (6 november 2017 in de Gregoriaanse kalender), reeds naar de huiskerk ging (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9). U bevestigt dat u voor shahrivar 1396 nog nooit met Farideh over het christendom had gesproken (CGVS 1 Maryam, p. 12). Tussen het eerste contact met het christendom en uw daadwerkelijke bekering zitten er dan ook slechts drie tot maximum vier maanden. Het is weinig geloofwaardig dat u zich in dermate snel tempo bekeerd heeft, gelet op het feit dat u in die eerste twee maanden kennismakte met het christendom vooral luisterde naar Farideh en afhankelijk was van haar vrije momenten om het christendom te bespreken (CGVS 1 Maryam, p. 12; CGVS 2 Maryam, p. 9). Vervolgens stelt u in totaal zes keer naar de huiskerk te zijn geweest in Iran, meer bepaald van 15 aban 1396 tot 29 bahman 1396, daar de inval van de autoriteiten zich dan voordeed (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9, p. 10). Dit betekent dat u gedurende een periode van drie maanden de huiskerk frequenteerde. Aangezien de frequentie van de vieringen varieerde en uw echtgenoot verklaart dat deze meestal één of twee keer per maand plaatsvonden, kan worden aangenomen dat u op het moment van uw daadwerkelijke bekering op 4 dey 1396 slechts twee tot vier vieringen had meegemaakt (CGVS 1 Maryam, p. 14; CGVS 1 Ali Reza, p. 17). Daar u reeds sinds uw jeugd worstelde met de verplichtingen van de islam en u zelf niets kon bepalen, is het weinig ernstig dat u zich zo snel stortte in een nieuwe religie, gelet op uw kritische ingesteldheid (CGVS 1 Maryam, p. 10, p. 11). Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat u reeds in dey 1396, vier maanden na uw eerste kennismaking met het christendom, ervoor koos om Christus uw leven te laten beheersen. Daar een bekering een ingrijpend besluit betreft, kan worden verwacht dat dergelijke 'openbaring' tot het christendom gepaard gaat met de nodige reflectie, hetgeen bij u niet het geval blijkt te zijn.

Hetzelfde kan opnieuw gezegd worden betreffende de bekering van uw echtgenoot. Hoewel hij in Iran nog niet geïnteresseerd was in het christendom, er geen letter van de Bijbel had gelezen en geen christelijke activiteiten had, is hij enkele dagen na jullie aankomst in Nederland reeds meegegaan naar de City Life Church en was hij degene die kennelijk de keuze had gemaakt voor deze kerk (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 8, p. 9; CGVS 1 Maryam, p. 13). Het is weinig plausibel dat uw echtgenoot, die in Iran ogenschijnlijk geen initiatieven nam om het christendom verder te verkennen, slechts enkele dagen na aankomst in Nederland het gevoel had dat God hem leidde naar de City Life Church (CGVS 2 Ali Reza, p. 9). Het vermoeden ontstaat dat uw echtgenoot eerder omwille van opportunistische redenen een kerk begon te frequenteren en niet vanuit een intrinsieke motivatie. Vervolgens verwijst Ali Reza naar het gesprek met Kris, die voor hem de vonk was om zich te bekeren. Gevraagd naar wanneer dit gesprek

plaatsvond, repliceert hij dat zich dit ergens in het midden van jullie verblijf in Nederland situeerde (CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen op 6 shahrivar 1396 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) vertrok, met het vliegtuig reisde en 14 uur na uw vertrek uit Iran in Nederland was, kan worden aangenomen dat u eind augustus, begin september 2018 in Nederland bent aangekomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 8; verklaring DVZ Maryam, d.d. 19/09/2019, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, d.d. 19/09/2019, p. 12). Op basis van de beschikbare informatie blijkt voorts dat u op 29 juli 2019 vanuit Nederland naar Slovakije werd getransfereerd, waardoor kan worden besloten dat het gesprek tussen Kris en uw echtgenoot zich ongeveer situeerde in de periode rond januari of februari 2019. In zijn gesprekken met de Nederlandse asielinstanties die plaatsvonden op 29 januari 2019 en op 5 februari 2019 geeft uw echtgenoot zelfs nog te kennen dat zijn religie 'soennitische moslim' is op dat moment. In het licht hiervan is het dan ook bijzonder merkwaardig dat uw echtgenoot reeds op 21 april 2019 gedoopt werd, wat op een extreem snelle bekering wijst. Zoals reeds opgemerkt, mag worden aangenomen dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan en dat er een en ander doorgesproken zou zijn. Het doet dan ook ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot slechts twee tot drie maanden nadat hij de vonk voelde om zich te bekeren, zich reeds liet dopen. Dit plaatst opnieuw de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van jullie beweerde nieuwe geloofspraktijk. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de doop van uw echtgenoot niet zozeer door een oprechte bekering maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Zo blijkt u een geringe kennis te bezitten over de bekering van Farideh, de persoon die u in contact bracht met het christendom. U weet immers niet via wie Farideh in contact is gekomen met het christendom. U stelt dat het iemand moet zijn geweest die dicht bij haar stond, vermoedelijk een docent of een medestudent (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 9). U heeft haar echter geen verdere vragen gesteld omdat haar antwoord voor u inhield dat ze hierover geen verdere uitleg wou verschaffen (CGVS 1 Maryam, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 9). Verder blijft u in het ongewisse wanneer u gevraagd wordt hoelang Farideh reeds bekeerd was. U stelt dat ze tussen anderhalf en twee jaar moet zijn bekeerd, om dan even later te zeggen dat het plaatsvond tijdens de laatste drie jaar dat jullie samen studeerden (CGVS 1 Maryam, p. 11). Evenmin kan u duiden hoelang Farideh reeds optrad als coördinator van de huiskerk (CGVS 2 Maryam, p. 9). Het is opmerkelijk dat Farideh u als vriendin deze info niet zou hebben verschaft, in haar poging ook u te bekeren, zeker in het licht dat ze zelfs de kerkdiensten bij haar thuis liet doorgaan (CGVS 1 Maryam, p. 14). Hierdoor geeft ze toch blijk open te staan voor bekeerden en aldus open te staan voor vragen naar haar eigen bekering toe, gezien het risico dat ze nam om kerkdiensten in haar eigen huis te laten doorgaan.

Ondanks het feit dat u verklaart dat Farideh een goede vriendin van u was, kan uw echtgenoot de familienaam van Farideh niet eens benoemen (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Noch weet uw echtgenoot op welke manier Farideh in contact kwam met het christendom (CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Gelet op het feit dat u verklaarde open te zijn naar elkaar toe en niets voor elkaar verborg, alsook dat uw echtgenoot stelde dat u hem betreft bij alles wat u zelf meemaakt, en u toen u thuiskwam aan uw echtgenoot vertelde over de huiskerk, is het opmerkelijk dat uw echtgenoot amper tot geen informatie over Farideh kan weergeven, noch kan hij duiden wanneer u precies wist dat Farideh bekeerd was of op welke manier u tot de huiskerk geïntroduceerd werd (CGVS 1 Maryam, p. 13; CGVS 1 Ali Reza, p. 14, p. 17). Dat Farideh u wel in contact zou hebben gebracht met zuster Farah en haar huiskerk, maar u weinig of niets zou hebben verteld over haar eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekering in ernstige mate onderuit. Gezien uw vriendschap met Farideh, die u sinds 1390 kende, ruim zes jaar voor uw daadwerkelijke bekering, kan worden verwacht dat zij u meer details over haar bekering had vrijgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 8). Dit geldt des te meer daar Farideh volgens uw verklaringen eveneens deel uitmaakte van uw huiskerkgroep. Verder mag ook worden verwacht dat uw echtgenoot op eender welk moment doorheen uw asielprocedure duidelijkheid kan verschaffen over uw bekering en de personen die u aanzetten tot uw bekering, gelet op jullie verklaringen elkaar steeds te betrekken bij hetgeen jullie meemaken. In dit licht is het dan ook bijzonder merkwaardig dat Ali Reza bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verkoos om liever niet te antwoorden op de vraag wanneer u bekeerd was, omdat hij niet helemaal zeker was, terwijl hij wel van uw bekering afwist (vragenlijst CGVS Ali Reza, d.d. 22/09/2020, vraag 3.5).

Aangezien Farideh u als bekeerde christen de weg naar de huiskerk zou hebben gewezen, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt. Dit blijkt uit uw eerder onbezonnen gedrag, alsook de acties van Farideh en de huiskerk, hetgeen de nodige vragen oproept en niet in verhouding staat met uw vrees om gevaar te lopen in Iran omwille van uw bekering. Zo verklaart u dat Farideh u na twee maanden meenam naar de huiskerk en u tijdens die twee maanden waarin jullie samen het

christendom verkenden reeds vertelde over haar bezoeken aan de huiskerk (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 13). Vervolgens blijkt dat u zelf nooit enige ontmoeting had met zuster Farah voorafgaand aan uw eerste bezoek aan de huiskerk daar u Farah pas toen voor het eerst zag (CGVS 1 Maryam, p. 13). Het was Farideh die garant voor u stond en op voorhand een gesprek had met zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 13). Daar het aanzetten tot een bekering in Iran verboden is, kan worden verwacht dat Farideh of zuster Farah meer voorzichtigheid aan de dag legden en de nodige tijd namen om het vertrouwen met u op te bouwen. Hoewel u reeds had verteld over uw jeugd en de openbaring na uw huwelijk, heeft u voor shahrivar 1396 nooit eerder een gesprek gehad met Farideh over het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 12), waardoor Farideh op geen enkele manier kon inschatten hoe u ten opzichte van het christendom stond en aldus het risico om u te vertrouwen onmogelijk kon bepalen. Gezien u Farideh reeds lang kende, moet zij ook hebben geweten dat u uit een uiterst religieuze familie afkomstig was. Dat u wellicht zelf vragen stelde bij de islam wil niet zeggen dat u zou openstaan voor een nieuwe religie. Integendeel, zoals eerder reeds verduidelijkt. Dat Farideh u reeds na twee maanden in contact brengt met de huiskerk, getuigt dan ook niet van de nodige voorzichtigheid. Vervolgens is het opmerkelijk dat u op 4 dey 1396, twee maanden na uw eerste huiskerkbezoek, een Bijbel kreeg van zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 14). U kan echter niet duiden op welke manier zuster Farah deze Bijbel verkreeg, noch weet u of ook de andere leden een Bijbel kregen op het moment van hun getuigenis (CGVS 1 Maryam, p. 14). Dat u deze Bijbel normaal gezien altijd bij u had in uw tas en mee had genomen tijdens de laatste bijeenkomst, is eveneens vrij onbezonnen gelet op het feit dat er discretie verwacht werd binnen de huiskerk en de huiskerk enkele regels oplegde om problemen met de autoriteiten te voorkomen (CGVS 1 Maryam, p. 13, p. 14; CGVS 2 Maryam 2, p. 9). Verwacht kan worden dat zuster Farah over een eigen Bijbel beschikte voor haar redevoeringen en jullie deze Bijbel dan onderling doorgaven of deelden bij de vieringen opdat de huiskerkleden hun eigen Bijbel niet nodeloos hoefden mee te nemen. Door uw eigen Bijbel in uw tas te bewaren en mee te nemen naar een viering, bestond het risico dat u argwaan zou wekken bij een willekeurige controle van de autoriteiten op uw route van en naar de huiskerk. Gelet op bovenstaande vaststellingen dienen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw bekering, daar uw onbezonnen gedrag en dat van de huiskerk niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Uw verklaringen betreffende de inval van de autoriteiten en de daaropvolgende ontsnapping uit het ziekenhuis zijn evenmin geloofwaardig. Zo legt u vooreerst incoherente verklaringen af wanneer u erover praat. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u twee dagen lang werd vastgehouden in het politiekantoor van Sepah te Ahwaz, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft niet geweten te hebben waar u mee naar toe genomen werd nadat u door twee politieagenten samen met Bitta gearresteerd werd. U kon immer niets zien omdat er iets op uw hoofd werd gelegd en u verplicht werd uw hoofd naar beneden te houden gedurende de volledige rit (vragenlijst CGVS Maryam, d.d. 22/09/202, vraag 3.1; CGVS 2 Maryam, p. 11). Evenmin heeft uw echtgenoot kennis van de plaats waar u werd vastgehouden of in welk ziekenhuis u heeft gelegen, terwijl u naar eigen zeggen in het ziekenhuis van Sepidar lag (CGVS 2 Maryam, p. 14; vragenlijst CGVS Maryam, vraag 3.1; CGVS 1 Ali Reza, p. 19, p. 20). Verwacht mag dan ook worden dat u eenduidige verklaringen aflegt aangaande de vervolging die u te beurt viel, daar de inval van de autoriteiten en de ontdekking van uw bekering de kern van uw vermeende vrees uitmaken. Dat uw echtgenoot bovendien geen kennis heeft van de plaats waar u zou hebben gelegen na uw arrestatie, is evenmin ernstig te noemen. Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw verklaringen aangaande de inval van de autoriteiten sterk onderuit.

Uw ontsnapping uit het ziekenhuis terwijl u onder toezicht van de autoriteiten stond, is evenmin geloofwaardig. Het is namelijk niet ernstig dat u, een persoon op de vlucht, het risico nam om met uw paspoort en een Slovaaks visum legaal het land te verlaten via de internationale luchthaven (CGVS Maryam 1, p. 6; CGVS Ali Reza 1, p. 8). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is en op basis van uw verklaringen blijkt dat u geseind stond en gezocht werd (CGVS Maryam 1, p. 6), is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om uw eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met uw eigen paspoort het land te verlaten.

Uw geloofwaardigheid wordt bovendien volledig ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de omstandigheden van uw vertrek. Zo blijkt immers op basis van het interview ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties dat jullie beiden verklaard hadden op 13 dey 1397 (3 januari 2019 in de Gregoriaanse kalender) te zijn vertrokken in Iran, terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS 6 shahrivar 1397 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) als vertrekdatum heeft opgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 6, p. 8). In Nederland gevraagd naar de manier waarop jullie Iran hebben verlaten, stellen u en uw echtgenoot te voet en illegaal de grens te hebben overgestoken in de buurt van Bazargan. Vervolgens hebben jullie met een vrachtwagen gereisd gedurende een week, waarna u zonder dat u het wist in Nederland was aangekomen. Dit stemt geenszins overeen met uw verklaringen Iran legaal te hebben verlaten met het vliegtuig. Vervolgens blijven jullie in het ongewisse wat betreft jullie paspoorten. U verklaart op het CGVS dat u uw beide paspoorten niet kan neerleggen omdat u deze

vernietigd heeft in de toiletten van de luchthaven van Oostenrijk, aangezien de smokkelaar dit jullie zo had opgedragen (CGVS 1 Maryam, p. 7; CGVS 1 Ali Reza, p. 10). Dit is echter wederom tegenstrijdig met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaart u in Nederland dat uw paspoort werd ingenomen door de smokkelaar in de stad Maku te Iran op 13 dey 1397 en dat u nooit een Slovaaks visum heeft gehad. Verwacht mag worden dat u eenduidig bent doorheen uw verschillende verklaringen, los van de lidstaat waar uw verzoek om internationale bescherming wordt behandeld. Tot slot bent u niet eenduidig wat betreft de smokkelaar die jullie al dan niet geholpen zou hebben. Zo spreekt u in Nederland over Jaffar als zijnde de reisagent of de smokkelaar, terwijl jullie op het CGVS de naam van John D. (...) laten vallen (CGVS 1 Maryam, p. 6; CGVS 1 Ali Reza, p. 8). Op basis van bovenstaande vaststellingen en incoherenties tussen uw verklaringen doorheen de asielprocedure in Nederland en België, kan er worden geconcludeerd dat u geen duidelijkheid wenst te bieden over de ware toedracht van uw vertrek. Daarenboven heeft u uw paspoort niet neergelegd, waardoor u het CGVS geen inzage biedt in uw paspoort en het vermoeden ontstaat dat u de ware omstandigheden van uw vertrek wenst te verhullen, alsook de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging in Iran, wat de ernst van uw vermeende vreest finaal ondermijnd.

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat u weinig tot geen informatie kunt geven over wat er met de overige kerkleden is gebeurd na de inval van de Iraanse autoriteiten (CGVS 2 Maryam, p. 14). Op die vraag focust u zich louter op uw pogingen meer te weten te komen over Farideh. Hoewel u verschillende pogingen ondernam om contact te leggen met Farideh via uw zus, bleek ze uiteindelijk verhuisd te zijn (CGVS 2 Maryam, p. 15). Over uw pogingen om de andere kerkleden aan te spreken, rept u met geen woord. Ook uw echtgenoot kan geen duidelijkheid verschaffen wanneer hem gevraagd wordt naar het lot van de overige kerkleden. Zo noemt hij weliswaar enkele namen op van leden die werden gearresteerd, maar kan hij niet alle namen weergeven, noch weet hij of er bepaalde leden al dan niet konden ontkomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Een dergelijk gebrek aan interesse is bijgevolg niet ernstig. Er kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren omtrent de evolutie van zijn of haar problemen en de situatie in zijn of haar land van herkomst. Dat een verzoeker nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn of haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de bedreigingen van uw broer Majid, dient te worden opgemerkt dat hij, uitgezonderd van een telefoon naar uw echtgenoot Ali Reza, jullie verder niet meer rechtstreeks heeft bedreigd (CGVS 2 Maryam, p. 4). U verwijst vervolgens ook naar een bijeenkomst van de oudere mannen van de familie om uw situatie te bespreken. U kan hier echter geen duiding bij geven. U spreekt over een eenmalige bijeenkomst, maar kan niet specificeren wanneer deze bijeenkomst plaatsvond (CGVS 2 Maryam, p. 6). Daar u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering vervolging te moeten vrezen van uw broer Majid of uw traditionele Bakhtiari familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom en een huiskerk frequenteerde, doet het verbazen dat de verklaring van het Christian Center Brussel stelt dat u pas sinds midden 2020 deze kerk frequenteert, terwijl u reeds op 2 september 2019 in België bent aangekomen (verklaring DVZ Maryam, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, p. 12). Van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland, kan immers verwacht worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten.

Uw echtgenoot verklaart weliswaar na aankomst in België samen met u naar de Iraanse kerk te Turnhout te zijn gegaan, omdat zijn neef aan die kerk verbonden was (CGVS 2 Ali Reza, p. 11). Gevraagd om uw kerkbezoeken aan de Iraanse kerk te Turnhout te staven, leggen jullie vervolgens twee foto's neer die beiden dateren van 15 juni, het jaartal is onbekend. Opmerkelijk hierbij is dat uw echtgenoot verklaarde dat er toen iedere week foto's werden genomen (CGVS 2 Ali Reza, p. 12), waardoor het de nodige vragen doet oproepen dat u niet meer foto's kan neerleggen. Hoewel Ali Reza stelt niet meer te beschikken over deze foto's, zegt hij dat de kans groot is dat hij foto's kan bekomen via zijn neef Mehdi, alsook een attest kan aanvragen via pastoor Hossein (CGVS 2 Ali Reza, p. 12). Tot op heden heeft u noch uw echtgenoot, uitgezonderd van deze twee foto's, meer documenten neergelegd om jullie kerkbezoek te Turnhout aan te tonen. Hier kan nog worden toegevoegd dat op basis van deze twee foto's niet duidelijk is dat deze in de Iraanse kerk van Turnhout zijn genomen. Deze foto's kunnen dan ook in eender welke kerk zijn genomen, daar er geen verwijzing naar de kerk is terug te vinden. U toont dan ook geenszins aan dat u voor midden 2020 regelmatig de Iraanse kerk te Turnhout frequenteerde. Dat u sinds midden 2020

vervolgens regelmatig naar het Christian Center te Brussel gaat en Ali Reza verklaart dat jullie er allerhande activiteiten uitvoeren (CGVS 2 Ali Reza, p. 3), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw voorgehouden geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u een doopattest, een verklaring van het Christian Center te Brussel en certificaten van de discipelentraining niveau 1 en 2 heeft neergelegd, alsook enkele foto's van uw doopsel en andere activiteiten in Nederland of België, wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (CGVS 1 Ali Reza, p. 9). Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.

Wat betreft jullie beide profielen op sociale media kan worden opgemerkt dat – hoewel uw echtgenoot verklaart dat hij zijn Facebookprofiel heeft aangemaakt na zijn aankomst in Europa – het merendeel van de christelijke boodschappen pas verschijnen vanaf oktober 2019 op zijn Instagrampagina en vanaf januari 2021 op zijn Facebookprofiel terwijl jullie rond de zomer van 2018 reeds aankwamen in Nederland (CGVS 1 Ali Reza, p. 7; verklaring DVZ Ali Reza, verklaring DVZ Maryam, p. 12). Na een blik op uw Instagrampagina blijkt dat u zelf ook pas actief christelijke berichten bent beginnen posten vanaf april 2020, wat eveneens ruim na uw aankomst in Europa is. Daar waar uw echtgenoot verklaarde reeds in Nederland te zijn bekeerd, is het opmerkelijk dat er in deze periode amper christelijk getinte boodschappen op zowel zijn Facebookprofiel of Instagrampagina werden geplaatst, en er enkel op zijn Facebookprofiel een enkele foto is terug te vinden die verwijst naar zijn doopsel (CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 11). Wat er ook van zij, ook op uw Instagramprofiel is er niets terug te vinden over uw periode in Nederland. Niets wijst er op dat jullie Instagrampagina of de Facebookpagina uw echtgenoot reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot verwijst uw echtgenoot nog naar de politieke activiteiten van zijn familie. Hij stelt dat verschillende familieleden politieke activiteiten hebben uitgevoerd en zijn broer Abdol G. (...) hiervoor werd geëxecuteerd. Echter, Ali Reza kan niet duiden bij welke Koerdische partij zijn broer Abdol G. (...) lid was. Hij vermoedt van de KPDJ of Komala maar kan hierover geen zekerheid verschaffen. Evenmin weet hij welke activiteiten hij dan precies heeft uitgevoerd voor de partij. Dat uw echtgenoot toen nog klein was en er niet over de dood van zijn broer gesproken werd binnen het gezin, is geen vergoelijking voor zijn onwetendheid (CGVS 1 Ali Reza, p. 6, p. 13). Dat uw echtgenoot door zijn jonge leeftijd niet alle details van het activisme van diens broer kan weergeven, kan worden gevolgd. Doch uw echtgenoot blijkt immers geenszins over een basiskennis van de politieke activiteiten van zijn broer te beschikken. Daar waar Ali Reza verwijst naar de politieke activiteiten van zijn neef Ardeshir, die omwille van zijn politiek activisme in Duitsland verblijft, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw echtgenoot ook over zijn neef Ardeshir of andere neven in het ongewisse blijft wat betreft de partij waarvoor ze exact actief waren of welke activiteiten ze dan wel zouden hebben verricht (CGVS 1 Ali Reza, p. 7; CGVS 2 Ali Reza, p. 4, p. 5). Verwacht mag worden dat hij zich op zijn minst informeert over de activiteiten van zijn broer of ruimere familie, indien hij bij terugkeer een vrees voor vervolging zou hebben omwille van hun politiek activisme. Daarenboven kan uw echtgenoot op geen enkele manier aantonen dat zijn broer politieke activiteiten heeft uitgevoerd, noch dat hij omwille van zijn activisme zou zijn geëxecuteerd (CGVS 1 Ali Reza, p. 13). De foto's van uw schoonbroer verschaffen geen duidelijkheid over de omstandigheden van zijn overlijden daar de foto's kaderen binnen de familiale sfeer en geenszins te maken hebben met zijn politieke activiteiten. De door uw echtgenoot neergelegde pagina's uit een boek van Sanandaj en de Koerdische kwestie brengen hier evenmin een andere licht op, daar uw echtgenoot nalaat te concretiseren op welke manier de activiteiten van zijn neven ervoor zouden zorgen dat hij in het oog liep van de Iraanse autoriteiten. Concreet gevraagd op welke manier uw echtgenoot tot op de dag van vandaag nog steeds de gevolgen zou dragen van de politieke activiteiten van zijn familie, stelt hij voornamelijk werk

gerelateerde problemen te hebben gekend. Hoewel uw echtgenoot verklaart dat bepaalde opdrachten hem soms geweigerd werden, en hij niet slaagde voor bepaalde sollicitaties, kon hij wel op zelfstandige basis met zijn broer werken en dit tot aan jullie vertrek uit Iran (CGVS 1 Ali Reza, p. 5 CGVS 2 Ali Reza, p. 5). Bovendien hebben uw schoonbroers de zaak overgenomen na jullie vertrek, waardoor niets er op wijst dat Ali Reza omwille van het politiek activisme van zijn familie in het verleden beperkt zou zijn geweest om zijn werk naar behoren uit te voeren (CGVS 1 Ali Reza, p. 5). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat uw echtgenoot op geen enkele manier aannemelijk maakt meer in het oog van de Iraanse autoriteiten te zullen lopen omwille van de politieke activiteiten van zijn familie.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw shenasnameh en uw melikaart, de melikaart en de legerdienstkaart van uw echtgenoot Ali Reza, uw huwelijksakte en uw diploma tonen uw Iraanse nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand aan, hetgeen hier niet wordt betwist. De fatwa van Makaremeh Shirazi, waarin beschreven staat wat er gebeurd met personen die zich bekeren vanuit de islam (CGVS 2 Ali Reza, p. 4), verwijst naar de algemene situatie van bekeerlingen in Iran. Het CGVS ontkent dan ook niet dat bekeerlingen vervolging riskeren in Iran, zoals de beschikbare informatie ook aantoonst. U heeft uw bekering tot het christendom echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor dit document geen toegevoegde waarde biedt voor uw verzoek. De foto's van de grafsteen van uw schoonzus, waarbij uw echtgenoot verklaarde dat ook zij bekeerd was in de laatste maanden van haar leven, hiermee verwijzend naar het teken van de vis op haar grafsteen, zegt niets over uw bekering of die van uw echtgenote (CGVS 2 Ali Reza, p. 4). De foto van de grafsteen van uw vader tonen evenmin aan dat u omwille van uw traditionele familie vervolging dient te vrezen. Zoals eerder aangetoond heeft u dit niet aannemelijk gemaakt. Aan de foto's van de activiteiten van uw echtgenoot bij Stapsteen kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien deze zouden getuigen van een oprechte bekering, hetgeen jullie beiden niet aannemelijk hebben gemaakt. Tot slot leggen jullie beiden nog een psychologisch attest neer. Hierover kan worden opgemerkt dat dergelijke attesten waaruit blijkt dat jullie in België psychologisch worden begeleid, niet toelaten uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot Z. (...), Ali Reza (OV 8.903.244) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen formuleren hun enig middel als volgt:

“Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een overzicht van de aangevoerde bepalingen en beginselen en stellen niet akkoord te zijn met de bestreden beslissingen.

Vervolgens geven verzoekende partijen een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de situatie voor christenen en personen die als dusdanig worden aanzien in Iran. In dit kader stellen zij onder meer:

“Er kan niet worden betwist dat christenen, in Iran, vervolgd worden.

(...)

De asiëldossiers van Christenen, en zelfs van mensen die beweren christen te zijn, moeten dus met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld aangezien een objectieve risico bestaat tot vervolging bij geval van terugkeer.”

Verzoekende partijen wijzen verder op het *“doordringend antiwesters discours in Iran”* en citeren uit een Franstalig arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Eveneens citeren zij uit het Algemeen ambtsberichten inzake Iran van maart 2019 en februari 2021. Vervolgens gaan zij in op de COI Focus inzake de situatie van bekeerlingen tot het christendom in Iran van 16 april 2019. Zij stellen:

“Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran, Dit is een loutere veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering, met oprecht of niet.

(...)

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkenen zich bekeerden en zich als christenen voorstelde of gedroegen, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraniërs zich heeft bekeerd in het buitenland.”

Voorts gaan verzoekende partijen in op de COI Focus inzake de behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020. Dienaangaande voeren zij aan:

“Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden. Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de beslissing van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet mag.

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders wel problemen ondervonden, wat de conclusie van verwerende partij tegensprekt.

Hoewel men kan lezen uit het DFAT-rapport (update april 2020) dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniers die vrijwillig naar Iran terugkeren, dit geldt niet voor gedwongen terugkeer, die

noodzakelijkerwijs via een laissez-passer moeten vliegen en derhalve hun terugkeer gepaard gaat met ondervraging door de autoriteiten bij aankomst in het land (stuk 19, pg. 70):

(...)

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico lopen na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.

In ieder geval zijn er niet voldoende informatie over gedwongen terugkeer. De beslissing moet daarom vernietigd worden."

Verder gaan verzoekende partijen in op de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran. Zij betogen:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 13) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)".

Verzoekende partijen vestigen voorts de nadruk op de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Dienaangaande doen zij gelden:

"De Iraanse samenleving is bijzonder omdat zij op alle niveaus zeer ambivalent is. Hoewel de door de Iraanse autoriteiten verplichte Islam door veel Iraniërs wordt gepraktiseerd, zijn er in feite bijna 1 miljoen christenen in Iran.

Vrijheid van godsdienst bestaat in beginsel, maar de realiteit is heel anders. Het aantal Iraniërs dat zich tot het christendom heeft bekeerd, neemt toe en de illusie van een strikt islamitisch politiek regime dat door de Iraanse autoriteiten is ingesteld, strookt niet met de realiteit van de Iraanse onderdanen

(...)

In een ander artikel over dezelfde studie en over de duidelijke tegenstellingen tussen de religieuze praktijken van de Iraniërs en de door de Staat opgelegde islam, kan het volgende worden gelezen

(...)

Nog een andere bron bevestigt dat de bekering van Iraniërs geen zeldzame gebeurtenis is in Iran

(...)"

Verzoekende partijen besluiten inzake de situatie in Iran:

"Samenvattend kan worden gesteld dat de algemene informatie getuigen van een reële repressie van christenen in Iran, gecontroleerd door de autoriteiten via alle vormen van sociale netwerken, met represailles in geval van oppositie.

Het bevestigt ook dat, hoewel bekeringen en vormen van oppositie in Iran streng worden onderdrukt, de tendens van de Iraniërs (vooral de jonge Iraniërs) is om tegen de voorschriften van de islam in te gaan. Er is een vorm van bevrijding bij de Iraniërs die zich steeds meer bekeren tot het christendom ondanks de repressies maar de repressie bestaat nog altijd."

Verzoekende partijen geven vervolgens aan dat zij nood hebben aan internationale bescherming op basis van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Zij wijzen op:

"- Het feit dat verzoekers leden zijn van de Christian Center in Brussel en het feit dat zij vieringen en trainingen hebben bijgewoond;

- Het feit dat verzoekers een heel goede kennis hebben van het Christendom;

- Het feit dat verzoekers gedoopt zijn in Nederland;

- Het feit dat verzoekers in België asiel heeft gevraagd;

- Het feit dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's brengt;

- Het feit dat verzoekers sociale-media de christelijke bekering van verzoekers aantonen."

Deze elementen volstaan volgens verzoekende partijen om te besluiten tot een reëel en persoonlijk risico op vervolging.

Verzoekende partijen geven nog enkele algemene beschouwingen en stellen:

"Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van hun bekering in twijfel trekt is irrelevant.

Verzoekers zijn, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, christen, bekeerd, die actief zijn op Facebook, op Instagram om andere personen proberen te bekeren (art. 48/3 §5 Vw).

(...)

Het feit dat verzoekende partij zich bekeerde, het feit dat de verwerende partij de aanwezigheid van verzoekende partij in Christian Center in België niet betwist, het feit dat zij gedoopt zijn in Europa (Nederland), het feit dat zij behoren tot een gemeenschap van christenen en vluchtelingen in België, het feit dat zij asiel hebben aangevraagd in België, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van hun asielaanvraag vereisen en moeten hun vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door bekeerde christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad heeft ook al beslist dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land van herkomst van een asielaanvrager heerst :

(...)

De grootst mogelijke voorzichtigheid, rekening houdend met een algemene context (in het arrest, de veiligheid en de etnische afkomst van Guinee) moet worden gebruikt om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu niet werd gedaan.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekende partij's overtuigingen en activiteiten, ze vervolgd zullen worden.

Hoewel sommige elementen van hun verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekende partij - en de bewijzen - moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (eigen onderstreping) :

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekende partij's asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in hun oprechte bekering. Dit is niet de juiste aanpak aangezien nergens bewezen werd dat enkel "oprechte" bekeerden vervolgd worden.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoekende partij, naar haar kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar haar godsdienstige overtuigingen, naar haar religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in haar dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoekende partij. Dit werd niet gedaan. Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die verwerende partij heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekende partij heeft zich oprecht ingespannen om haar verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover zij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekers erkend dient te worden als vluchtelingen."

Verzoekende partijen ontkennen verder dat verzoekster ooit zou hebben gezegd dat haar familie uiterst islamitisch was. Tevens ontkennen zij dat zij zou hebben aangegeven dat zulks de basis zou hebben gevormd voor haar bekering. Vervolgens voeren zij omtrent verzoeksters familie aan:

"Het is zo dat verzoekster uit een gelovige en traditionele Bakhtiari komt maar ze heeft nooit de woorden uiterst islamitisch gebruikt. Dit kan ook niet het geval zijn aangezien ze, met wat moeite, studies heeft kunnen volgen en uiteindelijk met haar echtgenoot, verzoeker, kunnen trouwen :

(...)

Het standpunt van verwerende partij om het gedrag van verzoeksters familie te vergelijken met wat het verwacht van een "uiterst islamitische familie" is ontoereikend en irrelevant.

Wat de basis van haar bekering vormt is haar moeilijke jeugd en de algemene verplichtingen van de islam (niet specifiek van hara familie) :

(...)

De moeilijke jeugd van verzoekster en de algemene verplichtingen die ze gedurende 35jaar heeft moeten naleven worden nergens betwist alhoewel dit de basis vormt van verzoeksters bekering.

Verzoekster legde uitvoerig, diepgaand en met gevoel voor ervaring alle redenen uit die haar ertoe brachten zich van de Islam los te maken en te luisteren naar Farideh, haar vriendin, die bekeerd werd. Dit te beperken tot een "extremistische familie" (hetgeen wordt betwist) is reductief en respectloos ten opzichte van de verklaringen van verzoekster verzoeker."

Met betrekking tot hun huwelijk, stellen verzoekende partijen:

"Nergens kan worden geconcludeerd, in de verklaringen van verzoekster, dat haar huwelijk met verzoeker "gemakkelijk was" en dat haar familie gemakkelijk akkoord gingen met haar trouw. De eerste woorden die ze gebruikt om de situatie te beschrijven zijn "dat was ook weer een heel drama"

(...)

De familie ging niet akkoord met de trouw maar omdat verzoekster al 35jaar oud was, zou het beter zijn te trouwen met iemand die ze niet steunen dan niet te trouwen. Op het moment van de trouw van verzoekster was haar vader erg oud en ziek (ongeveer 90 jaar). Hij kon zich niet meer bemoeien met de beslissing. De broers van verzoekster leefden ook ver van haar huis en omwille van de afstand konden ze zich ook niet meer mengen.

Voor haar huwelijk met verzoeker werden er verschillende pogingen gedaan om verzoekster gedwongen te trouwen, dit is ook niet betwist door verwerende partij. Dit lukte nooit.

De vader en broers van verzoekster hebben haar vervolgens met rust gelaten, ze had geen waarde voor hen, in tegenstelling tot de andere zussen die aan de leeftijd van 16-18 jaar getrouwd waren. Verzoeksters moeder trouwde op haar 13de verjaardag.

Zoals verzoekster het gedurende zijn interviews heeft uitgelegd, ze werd buitengesloten van haar familie en niet beschouwd als een persoon van waarde. Ze werd voortdurend gekleineerd en uitgescholden, belachelijk gemaakt. Of zij nu getrouwd was of niet, uiteindelijk maakte het voor haar familieleden niet uit, zolang zij maar stil en rustig bleef :

(...)

De familie van verzoekster was een traditionele familie :

- Ze waren Bakhtiari;*
- Ze waren "Seyed", nakomelingen van de profeet;*
- Verschillende pogingen werden gedaan om verzoekster te trouwen;*
- Verzoekster werd gecontroleerd over haar gedrag, haar kleding;*
- Ze moest een hijab dragen, bidden en vasten;*

Verwerende partij's redenering kan niet gevolgd worden wanneer het beweert dat verzoekster niet uit een traditionele familie zou komen, waardoor haar motivatie om zich te bekeren vervalt.

Verzoekster komt uit een traditionele familie, maar geen "uiterst islamitische familie" en haar familie is een van de redenen, niet de basis, van haar bekering."

Inzake verzoekers motivatie om zich te bekeren, betogen verzoekende partijen:

"Verwerende partij gaat voorbij aan de gehele persoonlijke achtergrond en de bagage van verzoeker die hem tot bekering heeft gebracht, hetgeen in zijn persoonlijke context wel aannemelijk is.

Het is zo dat verzoeker toen hij nog in Iran was niet geïnteresseerd was in het christendom. Het wil echter niet zeggen dat hij tevreden was met de islam : het is duidelijk dat verzoeker nooit een praktiserende moslim was en vluchtte vervolgens al uit zijn land met een afstand ten aanzien van de islam (twee persoonlijke onderhoud, pagina's 6,7 en 8).

(...)

Verzoekers motivatie om zich te bekeren kan dus niet vergelijkt worden aan de motivatie van een streng gelovige moslim die "plots" geïnteresseerd wordt in het christendom. Dit is niet verzoekers achtergrond.

Toen verzoekster zich begon te interesseren aan het christendom was het nog niet het moment voor verzoeker die wel naar haar luisterde maar die de stap nog niet wou doen om naar de huiskerk te gaan. Het getuigt niet van respect voor de verklaringen van verzoeker om te beweren dat hij geen belangstelling had voor het christendom: hij had er wel belangstelling voor via zijn vrouw en luisterde naar haar toespraken, maar wenste er niet verder op in te gaan. Ze bespraken al in Iran bijvoorbeeld wat als puur wordt beschouwd, het eten, vergiffenis, enz. (NPO II, p. 8)

Zoals hij uitlegde had hij veel werk en had geen zin om persoonlijk lid te worden van een huiskerk maar dat wil niet zeggen dat hij totaal geen interesse had. Het is juist met verzoekster en dankzij hun gesprekken en debatten dat zijn interesse voor het christendom is ontstaan. Zeggen dat de interesse maar in Nederland is ontstaan is onjuist en wordt niet gestoeld op de verklaringen van verzoeker.

Bijvoorbeeld, een thema die voor verzoeker heel belangrijk is is vergiffenis, aangezien zijn persoonlijke ervaringen. Dit thema werd al in Iran met verzoekster besproken. Vergiffenis is een algemeen begrip in het christendom en hoeft niet van een tekst te worden afgeleerd. Eenmaal, gaat verwerende voorbij wat

belangrijk is, namelijk de uitleg van verzoeker over dit begrip en niet zijn kennis van een referentie van de bijbel, die hij in ieder geval de verzoeker zou hebben verweten uit het hoofd te hebben geleerd.

De situatie in Nederland was natuurlijk helemaal anders: verzoekers waren daar zonder referentiepunten, hun thuisland ontvlucht, verdwaald en alleen. De context is totaal verschillend van het dagelijkse leven die verzoeker in Iran kende, het terrein was bevorderlijk voor bezinning en spiritualiteit. Voor verzoeker was het gemakkelijker om zich echt te interesseren in het christendom en met zijn gesprekken met Kris, een andere christen die dezelfde ervaringen had gekend, met pastoors, met diakens en andere kerkleden werd hij overtuigd en zijn interesse is gegroeid."

Betreffende de snelheid van hun bekering, geven verzoekende partijen aan:

"De door het CGVS's analyse van de verklaringen van verzoeker en de oprechtheid van zijn bekering berust uitsluitend op zijn subjectieve standpunt. Nergens in de beslissing, noch in enig algemeen verslag dat bij het administratieve dossier is gevoegd, wordt gesteld dat een bekering volgens verplichte stappen moet worden uitgevoerd om te worden bekrachtigd. De bekering van verzoekers is hun eigen proces. A contrario, het is niet aan het CGVS om specifieke criteria vast te stellen op grond waarvan al dan niet kan worden aangenomen dat verzoekers werkelijk bekeerd zijn, terwijl niet wordt betwist dat zij in Nederland gedoopt werden en dat zij sinds hun aankomst in België hun godsdienst blijven praktiseren.

Verzoekers willen graag naar een passage van de bijbel verwijzen, waar men ziet dat een bekering soms heel vlug kan gebeuren. Het betreft het verhaal van Dismas, de goede dief (of goede misdadiger), die met Jezus werd gekruisigd en die volgens de Evangelie van Lucas, toonde berouw aan het kruis, waarvoor Jezus hem het paradijs beloofde (Lk 23,39ff EU). Dismas was een joden gedurende de 33 jaren van zijn leven maar zijn ontmoeting op de kruis met Jezus heeft hem onmiddellijk bekeerd. Een bekering kan ook onmiddellijk, transcendent en volledig zijn."

Aangaande de snelheid van verzoeksters bekering, verklaren verzoekende partijen:

"Verzoekster bevestigt dat haar bekering een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis was in haar leven. Zoals zij het meerdere keren heeft uitgedrukt, ze overleefde gedurende 34 jaren en sinds haar bekering leeft ze.

Zoals hierboven al uitgelegd werd was verzoekster geen strenggelovige moslima. Ze had al erg negatieve ervaringen over de islam, wat erkend wordt door verwerende partij, wat al een vruchtbare bodem was voor de ontdekking van nieuwe religies. Ze leefde opgesloten en was op zoek naar vrijheid, autonomie en onafhankelijkheid. Dit heeft ze allemaal gevonden gedurende haar gesprekken met Farideh, haar vriendin, die haar goed kende.

3 tot 4 maanden kan al snel worden bevonden alhoewel de beweringen van verwerende partij niet gebaseerd zijn op enige studie of objectief element, alleen op wat zij verwachten van bekeerde mensen, wat erg subjectief is en alhoewel men hierboven heeft aangetoond dat een bekering, voor verloren zielen op zoek naar geloof en hoop, snel kunnen gebeuren, maar aangezien de persoonlijke ervaringen van verzoekster en haar afstand met de islam is dit termijn helemaal normaal. Zoals al hierboven werd uiteengezet was verzoekster, vooraleer Farideh haar het christendom voorstelde, al op zoek naar "iets anders".

Ze was al klaar : "Ik was mentaal uitgeput van die bagage die ik van kinds af aan had meegesleurd. Dus ik stond er zeker voor open" (NPO I, p. 10) :

(...)

Verzoeksters termijn van bekering is normaal in haar context en het oordeel van verwerende partij over de "snelheid" van laatstgenoemde berust op geen enkel objectief element, maar vloeit enkel voort uit een subjectieve bewering, die door de elementen van het dossier wordt tegengesproken."

Over de snelheid van verzoekers bekering, stellen verzoekende partijen:

"Verwerende partij verwijst naar het gebrek van interesse over het christendom in Iran, wat hierboven al werd tegengesproken: verzoeker luisterde al naar de verslagen en reflectie van zijn vrouw in Iran. Hij had reeds een oor voor de leer van deze godsdienst, daar het thema van de vergeving reeds in Iran indruk op hem had gemaakt.

Na hun aankomst in Nederland vroeg verzoekster om naar een kerk te gaan. Verzoeker, die de nood van zijn vrouw zag, besloot om informatie te zoeken over een kerk en om zijn vrouw daar te begeleiden. Op eerste instantie ging hij niet naar de kerk om deel te nemen aan de vieringen: hij ging er enkel om zijn vrouw te vergezellen en bood zijn diensten aan de parochie aan voor manuele werken.

Hij frequenteerde dus de kerk eerst niet met het oog om zich te bekeren maar enkel voor praktische redenen: verzoekster vergezellen en zich bezig houden met werken. Dag na dag ontmoette hij echter vele mensen en zijn kerkbezoeken brachten hem automatisch tot het bijwonen van bepaalde plechtigheden of discussies die zijn ogen openden.

Voor verzoekster was het terrein ook bevorderlijk voor bezinning en openheid ten opzichte van een andere godsdienst. Hij had jarenlang afstand genomen met de islam, moest vluchten voor een repressief regime, kwam zonder referentiepunten terecht in een vreemd land en werd door deze parochie met open armen ontvangen. Het is helemaal niet verwonderlijk dat zijn nieuwsgierigheid groeide en dat zijn gesprekken met de andere leden steeds ernstiger en diepgaander werden, totdat hij zich tot het christendom wendde. Nogmaals, het oordeel over de vermeende snelheid van de bekering berust op geen enkel objectief element, maar is een overhaaste, gemakkelijke en subjectieve conclusie van verwerende partij, die geen rekening houdt met de specifieke kenmerken van verzoeker zelf en met zijn persoonlijke reis, die hem ertoe heeft gebracht zich te bekeren.”

De redenering inzake het aan hen verweten gebrek aan kennis over Farideh, kan volgens verzoekende partijen evenmin worden gevolgd.

“waarom zou een beperkte (wat betwist wordt) kennis van Farideh de interesse en toewijding van verzoekers ondermijnen ? Nergens verwijst verwerende partij naar een gebrekkige kennis van het christendom, van de bijbel, of van de religieuze rituelen.

Nergens wordt ingeroepen dat verzoekers hun nieuwe religie niet genoeg zouden beleven. De redenering van verwerende partij, die een interesse en toewijding aan een religie veroordeelt op basis van de kennis van een persoon, kan redelijk niet gevolgd worden.”

Met betrekking tot het aan verzoekster verweten gebrek aan kennis over Farideh, voeren verzoekende partijen aan dat verweerder enkel elementen à charge zocht en stellen zij:

“Voor wat betreft hun kennis over Farideh hebben verzoekers op alle vragen beantwoord.

Natuurlijk, omdat verwerende partij enkel het dossier "a charge" analyseert, verwijst hij naar de twee vragen die verzoekster niet heeft kunnen beantwoorden, namelijk :

- Wie heeft Farideh in contact gebracht met het christendom ?;

- Hoelang trad Farideh op als coordinator van de huiskerk ?

Op alle andere vragen - verzoekster telt er ongeveer 40- heeft verzoekster gedetailleerde en volledige antwoorden gegeven.

Door te verwijzen naar twee vragen waarop verzoekster geen antwoord zou hebben gegeven en daarvan te concluderen dat verzoekster geen interesse heeft in het christendom of dat ze niet toewijdend is aan het christendom is onredelijk, onevenredig, onzinnig en zelfs grotesk.

Verzoekster wil benadrukken dat ze wel verteld heeft wie Farideh in contact heeft gebracht met het christendom, het was een docent op de universiteit. Zijn naam kent verzoekster niet, zoals de andere namen van de kerkleden, omdat het wijdverbreid en bekend is dat bekeerlingen in Iran hun identiteit verbergen uit vrees voor represailles. Het is dan ook niet verwonderlijk, zelfs normaal, dat Farideh geen namen heeft doorgegeven.

Niettemin gaf verzoekster alle gegevens die zij kende over deze persoon :

(...)

Over Farideh's functie als coördinator heeft verzoekster ook alle details meegegeven die ze had :

(...)

Het is moeilijk, zelfs onmogelijk, het verband te zien tussen het niet weten wanneer Farideh als coördinator is begonnen en een gebrek aan belangstelling en inzet voor het christendom. De redenering van verwerende partij is niet houdbaar noch serieus.”

Omtrent het aan verzoeker verweten gebrek aan kennis over Farideh, geven verzoekende partijen aan:

“Verzoeker wil onmiddellijk benadrukken dat hij gedurende de studies van zijn echtgenote en Farideh nog niet in het leven van verzoekster was. Toen verzoekers trouwden stopte verzoekster ook met haar studies zodat ze niet meer Farideh elke dag zag. Verzoeker kwam vervolgens maar zelden in contact met haar. Hij was niet bevriend met Farideh.

Verzoeker kon ook op verschillende vragen antwoorden over Farideh, enkel haar familienaam kende hij niet. Nog eens verwijst verwerende partij enkel naar de "negatieve elementen" en veeg alle positieve element af.

Verzoeker heeft in details de bekeringsproces van verzoekster meegedeeld :

(...)

De vragen over verzoeksters bekering aan verzoeker duren tot pagina 19 en er zijn in totaal meer dan 55 vragen waarop verzoeker met details heeft geantwoord.

Uit de verklaringen van beide verzoekers kan zeker geen "geringe kennis" worden afgeleid van Farideh en vervolgens, zou men de redenering van verwerende partij moeten volgen - die absurd is - kan zeker geen afwezigheid van interesse noch afwezigheid van toewijding aan het christendom worden afgeleid.”

Betreffende de huiskerkbezoeken van verzoekster, doen verzoekende partijen verder gelden:

"De huiskerkleden zijn voorzichtig geweest :

- Farideh kende verzoekster al meer dan 6 jaren en kon haar vertrouwen. Ze waren vriendinnen, geen vreemdelingen voor elkaar. Farideh wist de afstand die verzoekster voelde tegenover de islam en kon dus redelijk oordelen dat ze het christendom met verzoekster kon bespreken;

- Farideh wist dat verzoekster uit een traditionele familie kwam - toch geen uiterst religieuze familie - en wist ook hoe en waarom dit schade aan verzoekster heeft berokkend en dat verzoekster niet tevreden was met haar geloof;

- De besprekingen duurden twee maanden voordat er stappen werden ondernomen, wat redelijk is, noch snel, noch langzaam, gezien het feit dat zij beiden reeds lang bevriend waren en de basis was gelegd voor ontdekking, openheid en bekering in hoofde van verzoekster;

- Zuster Farah gaf, twee maanden na het eerste huiskerkbezoek van verzoekster, haar een bijbel als geschenk tijdens haar getuigenis. Het was een geschenk, verzoekster kon het ook weigeren maar wou de bijbel thuis studeren en had het vervolgens altijd bij haar tussen de kerkvieringen en haar huis. Er is een misverstand ontstaan : verzoekster had de bijbel altijd bij zich wanneer ze naar de kerkvieringen ging, niet wanneer ze "gewoon" in haar stad rondliep. Het is ook zo dat een bijbel hebben in Iran niet verboden is : wat verboden is is bekering aanmoedigen. Verzoekster liep risico's wanneer ze naar de huiskerk ging, met of zonder bijbel zijn de risico's dezelfde;

Van een afwezigheid van voorzichtigheid in hoofde van verzoekster, Farideh of zuster Farah die het relaas van verzoekster ongeloofwaardig maakt is er geen sprake. Er werden voorzorgsmaatregelen genomen en een diepgaande screening vooraleer verzoekster lid kon worden van de kerk en dit heeft ze ook grondig uitgelegd:

(...)

Verwerende partij verwijst naar geen objectieve bronnen of elementen om het gedrag van verzoekster en de andere kerkleden als "onvoorzichtig" en vervolgens "ongeloofwaardig" te beoordelen en beperkt alle verklaringen van verzoekster over de genomen voorzorgsmaatregelen tot een minimum, wat onredelijk is."

Over de inval door de autoriteiten in de huiskerk en hun vlucht, betogen verzoekende partijen:

"Verwerende partij verwijst naar een "tegenstrijdigheid" in verzoeksters verklaringen over waar ze werd opgesloten : bij Dienst Vreemdelingenzaken zei ze dat ze in de politiekantoor van Sepah, in Ahwaz was opgesloten terwijl ze gedurende de interview op het CGVS niet kon zeggen waar ze werd vastgehouden. Dit is niet juist.

Verzoekster wist niet, op het moment van haar arrestatie en op de weg naar de politiekantoor waar ze werd gebracht omdat ze niets konden zien :

(...)

Gedurende haar opsluiting en op de ziekenhuis kwam ze te weten dat ze opgesloten werd te Sepah, in Ahwaz.

Hetzelfde geldt voor verzoeker : Ten tijde van verzoeksters verdwijning wist hij niet waar zij was. Toen zij werd vrijgelaten en tijdens hun weerzien spraken zij uiteraard over de 4 dagen die waren verstreken en verzoeker vernam toen dat zij in Sepah was gedetineerd en vervolgens in Sepidar was behandeld.

Dit zijn de twee enige "tegenstrijdigheden" die verwerende partij aankaart i.v.m. de inval van de autoriteiten en de ontsnapping van verzoekster uit het ziekenhuis. Deze "tegenstrijdigheden" die enkel misverstanden zijn, zijn duidelijk niet genoeg om de pagina's van verklaringen van verzoekers over die inval en die ontsnapping te betwisten. Verzoekster heeft een gedetailleerd relaas afgelegd, geloofwaardig en met een gevoel van ervaring die redelijk niet kan worden betwist door twee kleine tegenstrijdigheden. Opnieuw is verwerende partij het dossier van verzoekers enkel "a charge" te analyseren en gaat voorbij het essentieel: de algemene geloofwaardigheid die duidelijk uit verzoekers verklaringen vloeit.

Voor wat betreft verzoekers vlucht aan de luchthaven is het zo dat ze met de hulp van een smokkelaar langs de politiecontroles konden komen. Verzoekers hebben die smokkelaar 8000\$ per persoon betaald om zonder problemen de luchthaven te verlaten, ze hebben dus enorm veel geld betaald zodat de smokkelaar politieagenten eventueel kon omkopen en hebben dus vervolgens geen problemen op de luchthaven gekend:

(...)"

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de door hen afgelegde verklaringen in Nederland. Dienaangaande doen zij gelden:

"De verklaringen van verzoekers in Nederland moeten worden gezien in het kader van de Dublin-Verordening.

Verzoekers geven toe dat zij de Nederlandse autoriteiten niet de waarheid hadden verteld, maar benadrukken dat zij waren beïnvloed door de smokkelaar, die hun uitlegde dat zij naar Iran zouden worden gerepatrieerd indien zij de waarheid over hun reis zouden vertellen. Verzoekers betreunden het ten zeerste

dat zij hem hadden vertrouwd en betreuren Nederland niet de waarheid hadden verteld, maar zij hebben de Belgische autoriteiten geenszins willen bedriegen. Zodra zij in België aankwamen, verklaarden zij de waarheid en in de verklaringen die in België zijn afgelegd, kan geen tegenspraak met hun reis worden opgeworpen.

De tegenstrijdigheden in Nederland kunnen worden verklaard uit vrees voor de toepassing van de Dublin-verordening:

- De datum werd veranderd om te vermijden dat hun Slovaakse visum zou worden gevonden en hun passage in Oostenrijk;*
- Een illegaal vertrek werd uitgevonden om te vermijden dat hun Slovaakse visum zou worden gevonden en hun passage in Oostenrijk;*
- Het achterhouden van hun paspoorten door de smokkelaar was uitgevonden om te vermijden dat hun passage in de Oosterse luchthaven zou bekend worden;*
- Het veranderen van de naam van de smokkelaar was een bedreiging van hem;*

Verzoekers verklaringen afgelegd in België zijn de waarheid en de verschillen met Nederland moeten in een Dublin-context worden gezien en geëxcuseerd. Verzoekers hebben nooit de Belgische instanties misleid."

Waar hen een gebrek aan informatie wordt verweten inzake de overige huiskerkleden, voeren verzoekende partijen aan:

"Verzoekers benadrukken dat ze de echte identiteit van de andere kerkleden waarschijnlijk niet kennen en dat het vervolgens moeilijk is om informatie te zoeken. Het is ook gevaarlijk aangezien ze allen gearresteerd werden. Het is niet zo dat verzoekster geen interesse heeft in te weten wat er met hen is gebeurd maar ze kan niet aan de informatie geraken.

Alle banden tussen hen moeten worden verbroken om niemand in gevaar te brengen, temeer daar verzoekster er niet zeker van is dat iedereen de kans heeft gehad om te ontsnappen zoals zij.

Verzoekers hebben wel redelijke informatie gegeven en gezocht, namelijk wat betreft Farideh aangezien verzoekster zeker met haar banden had :

(...)

Er is absoluut geen gebrek aan belangstelling aan de kant van verzoekers voor wat er met de andere leden van de kerk is gebeurd; zij waren geïnteresseerd, maar konden helaas geen informatie verkrijgen. Dit is totaal anders en het oordeel van de wederpartij is opnieuw ontoereikend, hatelijk en irrelevant en laat niet toe de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel te trekken."

Betreffende verzoeksters familie, geven verzoekende partijen verder aan:

"De bekering en oprechtheid hiervan van verzoekers werd recht gezet en daarmee zijn de vrezten ten aanzien van verzoeksters familie gegrond.

Des te meer, zelfs zou de bekering van verzoekers nog in twijfel worden gebracht moet er worden vastgesteld dat er objectieve elementen bestaan die een risico inhouden voor de verzoekers met betrekking tot hun gezin:

- Hun doop;*
- Hun geloofsactiviteiten in Europa;*
- Hun activiteiten op sociale media en het verspreiden van christelijke boodschappen;*

Zelfs indien wij ervan uitgaan dat hun bekering niet "eerlijk" is, quod non, zijn deze objectieve elementen voldoende om te doen vrezten voor vervolging van hun kant ten aanzien van de familie Bakhtiari en Seyed van verzoekster.

Over de Bakhtiari :

(...)

De Seyed zijn families van afstammelingen van de profeet Mohammed. Het is een ere-titel

Gezien de overlapping van deze twee kenmerken lijkt het geen twijfel dat de familie van verzoekster verzoekers zou kunnen vervolgen indien zij naar Iran terugkeren, temeer daar verzoekster verhalen vertelde over eer- en wraakmisdrijven die in haar entourage hadden plaatsgevonden en waaraan haar broer had deelgenomen :

(...)

Er werd al een gesprek georganiseerd met alle mannen van de familie over verzoekers lot :

(...)"

De analyse door verweerder is volgens verzoekende partijen aldus te haastig.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op hun religieuze activiteiten na aankomst in Europa. Zij voeren aan:

"Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker in Iran reeds stappen ondernam om het christendom te leren kennen : verzoekster ging naar een huiskerk in Iran, verzoekers spraken over

het christendom, enz. Beiden hadden de neiging open en vragend te zijn, gezien hun eigen ervaring en geschiedenis met de Islam.

Verzoekende partij zijn naar de Kerk in Turnhout gegaan sinds hun aankomst in België. Ze hebben alles gedaan om deze participatie aan te tonen maar toch blijft verwerende partij van oordeel dat het niet aangetoond wordt. Verzoekers doen hun best om een officieel attest te krijgen maar het standpunt van verwerende partij om niet te geloven dat ze naar een kerk in Turnhout zijn gegaan is manifest onredelijk. Ze hebben genoeg informatie gegeven die hun kerkbezoeken aan Turnhout staven :

(...)

Ten slotte wenst verzoekende partij te benadrukken en te herhalen, zoals hierboven reeds is gezegd, dat geloof niet kan worden "gemeten" aan daden: het is iets dat innerlijk wordt gevoeld en ervaren.

Verwerende partij kan derhalve geen conclusies trekken uit louter "handelingen". Des te meer, de bezoeken van verzoeker naar de kerk en hun bekering wordt op de sociale media publiek aangekondigd dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, ziet hun entourage in Iran hen als christenen.

In de vorige ontwikkelingen, heeft verzoekende partij bewezen dat haar bekering in Iran geloofwaardig was. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat verzoekers activiteiten in Europa een normaal gevolg daarvan is.

Uw Raad heeft al het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Dat verzoekende partij zich bekeerde, dat zij zich als christenen voorstellen, dat ze de christelijke voorschriften volgen, en dat zij actief zijn op sociale media om hun godsdienstige overtuigingen te uiten, valt hier niet te betwisten."

Verzoekende partijen vestigen verder de aandacht op hun activiteiten op de sociale media en geven aan: "Verzoekende partij hebben beiden profiele op sociale media.

Ze wensen te benadrukken dat ze, na hun aankomst in Nederland, niet onmiddellijk een smartphone hebben kunnen kopen en vervolgens niet onmiddellijk actief waren op sociale media.

Verzoekster legt ook uit dat ze bij haar aankomst in Nederland en haar aankoop van een smartphone een andere Instagram-profiel had waar ze berichten postte. Dit heeft ze rond april 2020 veranderd.

Verwerende partij verwijt aan verzoekers de laattijdigheid van hun activiteiten op sociale media. Verwerende partij kan niet meer gevolgd worden : ofwel zijn verzoekers te traag, ofwel zijn ze te snel. Dit versterkt de constatering dat de verklaringen van het CGVS zuiver subjectief zijn en alleen in het nadeel van de aanvragers worden gebruikt.

Verzoekers hebben niet gedacht, of hadden geen interesse om onmiddellijk na hun doopsel berichten te plaatsen op de sociale media. Dit is met de tijd gekomen en met hun relaties die ze in Europa hebben opgebouwd. Dit is normaal en hadden ze anders gehandeld, zou het tegenovergestelde hen worden verwijten.

Het is een objectief feit dat verzoekers beiden christelijke boodschappen op het internet plaatsten en vervolgens door iedereen die hun profiel ziet, als christenen worden geïdentificeerd.

Verwerende partij stelt dat verzoekers niet concreet bewijzen hoe de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun sociale media.

Zoals hierboven is aangetoond, beschikken de Iraanse inlichtingendiensten over zeer gesofisticeerde middelen om hun onderdanen te bespioneren. Aangezien er een reëel risico bestaat dat de Iraanse autoriteiten reeds door verzoekers schoonbroer op de hoogte waren gebracht van verzoekers betrokkenheid bij het christendom, lijkt het geen twijfel dat zij hem met name via de sociale netwerken in het oog hielden.

Bovendien is het moeilijk voorstelbaar dat verzoekers zich van dergelijke publicaties zouden moeten onthouden of zij deze zouden moeten verwijderen in een vergeefse poging om zich tegen de Iraanse autoriteiten te beschermen, vooral indien zij naar Iran zouden terugkeren. Men kan inderdaad niet verwachten dat iemand zijn overtuigingen geheimhoudt.

Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hen dat zij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen - en a fortiori om hun boodschappen op sociale netwerken te verwijderen.

Ze maken deel uit, en zijn het zichtbare resultaat, van een diepe introspectieproces die hun leven in gevaar hebben gebracht.

Van verzoekende partij kan niet worden verwacht dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe:

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in Herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen:

(...)

In geval van terugkeer zal verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van hun identiteit en men kan niet verwachten dat zij discreet zouden blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden.

Verwerende partij stelt verder dat de Iraanse autoriteiten, volgens de informatie waarover zij beschikken, weinig aandacht besteden aan de terugkeer van asielzoekers, noch aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet.

De oprechtheid van verzoekers in hun bekering werd hierboven echter aangevochten. Hun bekering moet dus in aanmerking worden genomen en de risico's die zij lopen bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd zijn met de beginselen van de Iraanse Staat, zijn reëel.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er niet kan worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse Staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen), wat door verwerende partij niet betwist is.

Het feit dat verzoekers sociale media-profielen bezitten is door verwerende partij niet betwist. Zij betwist ook niet dat deze profielen publiek zijn en dat verzoekers christelijke berichten op hun profiel plaatsen en op hun eigen naam.

De identificatie van de verzoekers profiel door de Iraanse autoriteiten moet met voorzichtigheid geanalyseerd worden.

Uit de algemene objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de Iraanse autoriteiten meer aandacht besteden aan de repressie van elke vorm van oppositie tegen het regime of tegen de beginselen van de Islam. Gelet op de status van verzoekers (bekeerde Iraniërs die predikt en publieke christelijke boodschappen plaatsen op netwerken) moet hun profiel, anders dan verweerder stelt, als een "hoog risicoprofiel" worden genomen.

Bovendien, is het verzoekers religieus engagement in België bevestigd en bekend (openbaar op sociale media) ; hoe oprecht het uiteindelijk ook is heeft geen belang : zij zullen hiervoor worden vervolgd."

Aangaande de politieke activiteiten van verzoekers familieleden, doen verzoekende partijen verder gelden:

"Verzoekers heeft nochtans genoeg en gedetailleerde informatie meegedeeld :

(...)

Er werden hem een tientallen vragen gesteld waarop hij met details heeft geantwoord, zelfs als er jaren zijn gepasseerd sinds de feiten en verzoeker was nog jong :

(...)

Dat verzoekers familie geëngageerd was in de Koerdische kwestie kan niet worden betwist. Daarvan leidt verzoekers geen rechtstreekse vrees af maar is van mening dat, zou hij naar Iran moeten terugkeren, het feit dat zijn familie al voor politieke redenen slecht gekend is bij de Iraanse overheden zijn lot niet zal verbeteren, integendeel, het versterkt zijn risicoprofiel en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolgingen."

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande:

"3.1. In hoofdde: erkenning als vluchteling

Verzoekers zijn vluchtelingen : zij hebben een gegronde vrees voor vervolgingen, door de Iraanse autoriteiten, vanwege hun verleden vervolgingen, hun geloof, hun bekering, hun doop, hun religieuze activiteiten (zowel die verzoekende partij in Iran heeft uitgevoerd als die zij in België/Europa blijft uitvoeren), hun activiteiten op de sociale netwerken in verband met het christendom, en omwille van hun asielaanvraag in België.

Zij is in het verleden reeds vervolgd, onder meer door de Iraanse overheden en bedreigd door de familie van verzoekster.

Deze vrees is des te groter daar verzoekende partij regelmatig religieuze boodschappen op netwerken publiceert, zij in België christelijke activiteiten ontplooit.

Al deze afzonderlijke/individuele elementen alleen volstaan om voor verzoeker een hoog risico van vervolging in Iran aan te tonen. In combinatie met de algemene informatie die de vervolging van christelijke bekeerlingen bevestigt, moet de analyse van al deze elementen leiden tot de grootste voorzichtigheid en

tot de erkenning van de vluchtelingenstatus (zie o.a. RvV nr 117 784 van 29 januari 2014; RvV nr 117 536 van 24 januari 2014, RvV nr 238 966 van 24 juli 2020)

3.2. In ondergeschikte orde moet de subsidiaire bescherming haar toegekend worden

Verzoekende partij vreest dat de Iraanse autoriteiten haar zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

3.3. In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden

Het CGVS zou bijkomende informatie moeten naar voor brengen om de motivering te staven en U Raad op afdoende wijze inlichten over de situatie in Iran:

- De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran;*
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en die actief waren bij de christelijke gemeenschap in België/Europa;*
- De algemene situatie over het aantal bekeerde christenen in Iran en de afstand dat Iraniërs nemen over de Staatsreligie en, in het algemene, over de ambivalentie in de Iraanse samenleving tussen de voorschriften van de islam en de concrete toepassing ervan door de Iraniërs;*

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van hetgeen voorafgaat:

"Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;

5. UK Home Office report;

6. Amnesty Report;

7. Special Reporter UNHCR;

8. Canadian Immigration Board report;

9. OSAR report, dd. 7.06.2018;

10. Artikel LeTemps;

11. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";

12. "Algemeen ambtsbericht Iran - februari 2021";

13. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", November 2019;

14. Artikel Christianity Today dd. 03.09.2020;

15. Artikel Eighteen Nouvelles "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" dd. 27.08.2020;

16. Artikel Eighteen Nouvelles "Le ministre du Renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" dd. 07.05.2019;

17. Artikel La Libre, "La conversion a l'islam radical est tres rapide" dd. 26.11.2015;

18. Artikel Le Figaro, "Le Facebook iranien annonce sa fermeture" dd. 16.10.2017;

19. DFAT Country information report Iran dd. 14.04.2020".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift meermaals trachten te laten uitschijnen dat verweerder subjectief, vooringenomen en partijdig was, enkel naar elementen in hun nadeel zou hebben gezocht en hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging terdege te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij

in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Voor het eerste persoonlijk onderhoud legde u een psychologisch attest neer, waarin gewag wordt gemaakt van verschillende psychologische symptomen die overeenkomen met een depressieve stoornis met angstaanvallen. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. Niettemin moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd u bij het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren en werd u gevraagd of u in staat was om aan het interview deel te nemen nadat u te kennen had gegeven zich niet goed te voelen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Ali Reza, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Ali Reza, p. 2, p. 3, p. 8). Verder werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2). Eenmaal u moest spreken over de arrestatie van uw echtgenote, waarbij ze jullie ongeboort kind verloor, gaf u aan dat dit een moeilijk onderwerp was voor u. Er werd u gewezen om aan te geven wanneer het niet meer zou gaan, waarna een extra pauze werd genomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Na de pauze werd u uitdrukkelijk gevraagd of het ging met u, waarna u er op gewezen werd dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren (CGVS 1 Ali Reza, p. 19). Verder hebben u noch uw advocaat op enig moment aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouden afgeleid worden. Uit de notities blijkt dat u steeds uitvoerige verklaringen heeft kunnen afleggen op de vragen. Ook maakte u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1 Ali Reza, p. 21; CGVS 2 Ali Reza, p.13). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt u om gehoord te worden door een vrouwelijke ambtenaar en tolk (vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, d.d. 19/09/2019). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud

behandeld door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Na het persoonlijk onderhoud legt u een psychologisch attest neer, waarin gewag wordt gemaakt van psychologische symptomen die overeenkomen met een diagnose van een depressieve stoornis met angstaanvallen. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden verdere aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. Niettemin moet er onderstreept worden dat u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde, alsook werd u bij het tweede persoonlijk onderhoud benadrukt dat u de nodige tijd mocht nemen om uw antwoorden te formuleren, werd u gevraagd of u in staat was om aan het interview deel te nemen en werd tussendoor gepolst naar hoe u zich voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Maryam, p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Maryam, p. 2, p. 3, p. 4, p. 12, p. 14). Eveneens werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven (CGVS 2 Maryam). U noch uw advocaten hebben op enig moment aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouden afgeleid worden. Uit uw vaak zeer uitvoerige verklaringen tijdens de onderhouden op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden en dat u aan het einde van elk persoonlijk onderhoud duidelijk maakte alle vragen begrepen te hebben (CGVS 1 Maryam, p. 15; CGVS 2 Maryam, p.16). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gezien verzoekende partijen deze motieven in het geheel niet aanvechten of betwisten, blijven deze motieven onverminderd gelden. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat “*in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.*” (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoekster en, in navolging daarvan, verzoeker, sedert de aangevoerde feiten en sedert het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds de nodige tijd is verstreken, staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerde bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die elementen die cruciaal waren voor hun bekering, hun activiteiten en de gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekende partijen de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift eenvoudigweg en op algemene wijze trachten te minimaliseren en poneren dat deze betrekking zouden hebben op “*secundaire elementen*” inzake hun verzoek om internationale bescherming, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekende partijen aangevoerde relaas en de door verzoekende partijen aangevoerde bekering, problemen, vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken uit een uiterst islamitische familie afkomstig te zijn, wat nochtans volgens uw verklaringen de basis vormde voor uw bekering naar het christendom. Zo geeft u aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, opgroeide in een traditionele Bakhtiari familie, steeds commentaar kreeg over uw vestimentaire keuze en aldus mentaal uitgeput was door de bagage die u als kind reeds meesleurde omdat u geen eigen keuzes kon maken. Deze gehele bagage uit uw verleden leidde ertoe dat u een afkeer van de islam kreeg (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 10, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 6 – 8). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, ondanks dat u opgroeide binnen een zeer traditionele familie onder het religieuze oog van uw broer Majid, er toch in slaagde om te huwen met Ali Reza (CGVS 1 Maryam, p. 10; CGVS 2 Maryam, p. 5 – 6). Eén van de redenen voor uw afkeer van de islam was immers het gegeven dat u geen eigen keuzes kon maken (CGVS 1 Maryam, p. 11). U kaart hieromtrent onder andere aan dat uw familie een huwelijkspartner voor u trachtte te vinden maar dat verschillende pogingen om een man voor u te vinden steeds op niets uitdraaiden omdat uw familie, voornamelijk uw broer, niet tot een akkoord kwam met de kandidaten aangaande de bruidsschat (CGVS 2 Maryam, p. 7). U verklaart dat er vaak het aantal munten werd gegeven als het jaar waarin de vrouw werd geboren. Zo bent u geboren in 1358 en zou u aldus 1358 muntstukken waard zijn (CGVS 2 Maryam, p. 7). Het is dan ook merkwaardig dat u er plots zelf in slaagde bij uw familie een eigen kandidaat, met name Ali Reza, voor te stellen en u uw gezinsleden zelfs deed inschikken met een huwelijkschat van slechts 58 muntstukken. Indien u effectief uit een uiterst religieuze familie zou afstammen en u van jongs af aan geconfronteerd werd met tal van restricties en bemoeienissen, is het opmerkelijk dat u plots zelf een man mocht aanbrengen (CGVS 2 Maryam, p. 6). Nog frappanter is echter dat Ali Reza een soennitische moslim is, gescheiden was en reeds een zoon uit zijn eerdere huwelijk had. Dat uw sjiitische uiterst religieuze familie, die hem zelf ook niet geschikt voor u vond (CGVS 2 Maryam, p. 7), uiteindelijk toch inschikte met deze door u aangebrachte kandidaat, is weinig geloofwaardig. De door u geschetste familiale omstandigheden worden dan ook weinig geloofwaardig geacht. Als uw familie daadwerkelijk zo religieus en traditioneel was als u beweert, kan worden verwacht dat zij uw kandidaat makkelijk zouden afwijzen. Ondanks hun tegenkanting slaagde u er echter toch in met Ali Reza te huwen. Of het akkoord van uw familie voor jullie huwelijk al dan niet door toedoen van uw zus tot stand kwam, is het opmerkelijk dat uw familie, en aldus uw oudere broers die u jarenlang de levieten zouden gespeld hebben, uiteindelijk akkoord ging met jullie huwelijk. Dat hun enige afwijzen eruit bestond niet aanwezig te zijn op de huwelijksceremonie is in het licht van uw overige verklaringen over het karakter van uw broers weinig aannemelijk (CGVS 1 Maryam, p. 9-10; CGVS 2 Maryam, p. 5). Uw bewering daadwerkelijk opgegroeid te zijn in een traditionele familie, komt hiermee danig op de helling te staan. Anderzijds doet het de wenkbrauwen fronsen dat – ondanks het feit dat de familie-eer hoog in het vaandel werd gedragen – uw familie nooit eerder akkoord gegaan was met een huwelijk of een bruidsschat gelet op uw leeftijd. U heeft immers zelf aan dat u pas op uw 35e bent gehuwd, en hierdoor ook belachelijk werd gemaakt of beledigd (CGVS 2 Maryam, p. 5, p. 7). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk te zijn opgegroeid in een traditionele familie of er niet in slaagde eigen

keuzes te maken, waardoor uw motivatie om zich te bekeren tot het christendom zoals u het schetst vervalft."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit verzoeksters eerdere, voormelde gezegden, gezegden waaruit verzoekende partijen in het verzoekschrift *nota bene* zelf citeren, blijkt duidelijk dat verzoekster haar familie omschreef als een hele traditionele en streng gelovige familie, alsmede dat haar familieleden zichzelf beschouwden als zijnde afstammelingen van de profeet. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat zij eerder aangaf dat dit gegeven, meer bepaald het feit dat haar van kinds af aan allerlei regels en beperkingen werden opgelegd en dat zij geen eigen keuzes kon maken, er (mede) toe zou hebben geleid dat zij een afkeer zou hebben ontwikkeld van de islam. Zij gaf daarbij eveneens duidelijk te kennen dat haar familie daarbij op verscheidene vlakken afweek van de norm en strenger was. Dat verzoekende partijen heden en na te zijn geconfronteerd met de voormelde vaststellingen trachten te ontkennen dat verzoekster haar familie zou hebben omschreven als erg traditioneel en strikt religieus en eveneens trachten te ontkennen dat dit zou hebben geleid tot haar beslissing om zich af te keren van de islam, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift even verder overigens zelf opnieuw dat de familiale situatie en herkomst van verzoekster één van de redenen voor haar bekering vormde.

Waar verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift trachten te laten uitschijnen dat verzoeksters familie eigenlijk wel akkoord zou zijn gegaan met het huwelijk, dat het haar familie weinig kon schelen en dat de invloed van haar vader en haar broers beperkt was, dient andermaal te worden vastgesteld dat deze verklaringen bezwaarlijk kunnen worden gerijmd met, en bijgevolg afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van, de eerder afgelegde verklaringen van verzoekster. Eerder gaf zij namelijk in duidelijke bewoordingen aan dat haar familie weldegelijk tegen het huwelijk gekant was, somde zij hiervoor drie redenen op, gaf zij bovendien aan dat haar familie haar leven voorafgaand aan het huwelijk tot een hel maakte en verklaarde zij dat haar familie omwille van hun tegenkantingen ook afwezig bleef bij het huwelijk.

Voor het overige vergenoegen verzoekende partijen zich er in wezen toe de eerder afgelegde verklaringen van verzoekster inzake hun huwelijk te herhalen. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, aangaande deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen dan ook volledig bij. Dat verzoeksters familie, ondanks hun tegenkantingen en ondanks dat deze de door verzoekster voorgestelde kandidaat makkelijk kon afwijzen, uiteindelijk toch zou hebben ingeschikt met deze kandidaat, is, indien deze familie daadwerkelijk dermate traditioneel en strikt religieus was, totaal ongeloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de enige repercussie erin bestond dat haar familie niet kwam opdagen voor het huwelijk. Verder is het, gelet op het door verzoekster geschetste profiel van haar familie(leden) en het belang dat zij hecht(en) aan de familie-eer in het geheel niet geloofwaardig dat haar familie gelet op haar leeftijd en op de leeftijd waarop haar moeder en haar zussen zouden zijn uitgehuwelijkt, nooit eerder akkoord zou zijn gegaan met een huwelijk van of bruidsschat voor verzoekster.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens worden opgemerkt dat het in het geheel niet plausibel is dat verzoeksters familie, zo deze werkelijk de religieuze normen en waarden aanhing zoals door verzoekster geschetst, zou hebben toegestaan dat verzoekster, ondanks dat zij verplicht was een hijab te dragen en ondanks dat zij volgens haar reeds vanop 9-jarige leeftijd in aanmerking kwam voor een huwelijk, op gevorderde leeftijd en tot aan haar huwelijk studies lichamelijke opvoeding zou hebben gedaan. De vrijheid die zij in dit kader genoot en de mogelijkheid die zij via deze weg had om mensen te leren kennen, staan namelijk in schril contrast met de overige, beweerde gedragingen vanwege haar familieleden.

De voormelde vaststellingen maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering afkomstig te zijn uit een erg traditionele en streng religieuze familie. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van haar beweerde afkeer van de islam en bekering tot het christendom op de helling te staan. Verzoekster gaf en geeft haar familiale profiel, situatie en omstandigheden immers als één van de redenen op waarom zij een afkeer zou hebben ontwikkeld voor de islam en zou zijn bekeerd.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"De verklaringen van uw echtgenoot aangaande zijn motivatie om zich te bekeren tot het christendom overtuigen evenmin. Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat Ali Reza in Iran geen activiteiten voor het christendom heeft ontwikkeld, evenmin heeft hij toen een oprechte interesse vertoont voor het christendom. Zo verklaart Ali Reza zich volledig te kunnen vinden in hetgeen u hem vertelde over het

christendom en dat hij van nature een open instelling heeft. Echter, hij heeft toen niet de neiging gehad om de bundeltjes christelijke teksten die u met Farideh besprak – de persoon die u aanzette tot uw bekering – door te nemen of te lezen, alsook heeft hij nooit een letter van uw Bijbel gelezen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 04/06/2021, CGVS 1 Ali Reza, p. 18; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 11/08/2021, CGVS 2 Ali Reza, p. 8). Uw echtgenoot voegt er aan toe op dat moment niet geïnteresseerd genoeg te zijn geweest, alsook vermoeid te zijn geweest na een zware werkdag (CGVS 1 Ali Reza, p. 15). Nochtans verklaart uw echtgenoot een nieuwsgierige persoon te zijn en een open instelling te hebben en haalt hij aan dat hij zich volledig kon vinden in de zaken die u hem toen vertelde (CGVS 1 Reza, p. 12, p. 15). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw echtgenoot, die aldus in Iran totaal geen interesse vertoonde in de Bijbel of de bundeltjes die u besprak met Farideh zich plots wel in Nederland zou zijn gaan bekeren, nadat hij in contact zou zijn gekomen met een gelijkgestemde ziel (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 9). In dit licht is het dan ook weinig plausibel dat hetgeen u met hem deelde over het christendom volledig overeenkwam met de vragen die hij al jaren had (CGVS 2 Ali Reza, p. 6).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich er in wezen immers toe de voormelde, reeds eerder door verzoeker afgelegde verklaringen te herhalen en bevestigen. Deze verklaringen zijn echter inconsistent, niet-overtuigend en niet-doorleefd. Enerzijds geven verzoekende partijen, net zoals verzoeker voorheen deed, andermaal aan dat het zo zou zijn dat verzoeker, hoewel hij toen duidelijk reeds lang ontevreden zou zijn geweest over de islam, *“toen hij nog in Iran was niet geïnteresseerd was in het christendom”*. Anderzijds geven verzoekende partijen, net zoals verzoeker ook reeds voorheen deed, aan dat verzoeker indertijd weldegelijk reeds *“belangstelling had voor het christendom”*, en dit via de gesprekken met zijn vrouw en haar toespraken, en beweren verzoekende partijen dat het *“juist met verzoekster en dankzij hun gesprekken en debatten”* was *“dat zijn interesse voor het christendom is ontstaan”*, zodat het onjuist zou zijn om te stellen dat *“de interesse maar in Nederland is ontstaan”*. Deze verklaringen zijn niet consistent en getuigen niet van een oprechte, overtuigende en doorleefde kennismaking met en interesse in het christendom. Verzoekende partijen bieden noch met deze loutere herhaling van verzoekers eerder afgelegde, inconsistente verklaringen, noch met de verwijzing naar de andere omstandigheden in Nederland, verder ook maar enige dienstige uitleg voor het schrille contrast in en het onaannemelijke karakter van verzoekers gedragingen. Dat verzoeker, ondanks dat hij in Iran reeds via zijn vrouw in contact zou zijn gekomen met het christendom en de mogelijkheid had en over de nodige teksten beschikte om deze religie te exploreren en te beoefenen, ondanks dat hij beweerde een open en nieuwsgierige instelling te hebben en ondanks dat hij aangaf dat hij akkoord was met alles wat zijn vrouw hem vertelde, in zijn thuisland niets ondernam om deze religie nader te leren kennen of te beoefenen om vervolgens, na aankomst in Nederland en het ontmoeten van een gelijkgestemde ziel, plots wel te beslissen om zich te bekeren, is niet aannemelijk.

Daarenboven wordt, aangaande verzoekers beweerde bekering, in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Uw echtgenoot gevraagd naar de motivatie om zich te bekeren, verwijst hij verschillende keren naar een tekst over vergiffenis, die hij voor het eerst van u hoorde in Iran toen u met Farideh over het christendom sprak. (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 8 – 11). Hoewel uw echtgenoot reeds in Iran onder de indruk was van die tekst, is het pas in Nederland op het moment dat hij hierover een gesprek heeft met Kris – een gescheiden man met een dochtertje – dat hij de vonk voelde die tot zijn bekering leidde (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Om zijn bewering te staven, verwijst uw echtgenoot verschillende malen naar een passage over vergiffenis (CGVS 1 Ali Reza, p. 15 – 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Gevraagd naar die concrete passage, kan uw echtgenoot dit echter niet benoemen (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Zo is het frappant dat hij stevast slechts een zinnetje kan aanhalen over vergiffenis dat in het Onze Lieve Vader wordt gezegd, zonder daarbij het volledige stuk zoals het in de Bijbel staat te kunnen duiden (CGVS 1 Ali Reza, p. 16; CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Daarnaast haalt hij in zijn eerste onderhoud nog aan dat de passage te vinden is in Matteüs, zonder daarbij precies te specificeren waar dit terug te vinden is, terwijl hij het tijdens zijn tweede onderhoud niet meer weet. Meer zelfs, behalve de regel uit het Onze Lieve Vader kan hij zich tijdens het tweede onderhoud niets meer herinneren over wat er in de Bijbel vermeld staat betreffende vergiffenis (CGVS 2 Ali Reza, p. 10). Dit is niet ernstig, indien net de passage over vergiffenis en het verhaal errond hem deed bekeren tot het christendom. Dat uw echtgenoot ogenschijnlijk in Iran geen interesse toonde voor het christendom, hoewel het thema ‘vergiffenis’ een diepe indruk op hem had nagelaten, en in Nederland na contact met een gelijkgestemde ziel, dan plots wel besluit zich te bekeren en dit na het horen van dezelfde zaken over vergiffenis, is weinig plausibel en versterkt het vermoeden dat hij zich enkel omwille van opportunistische redenen heeft bekeerd tot het christendom.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel leggen zij in dit kader verklaringen af die de geloofwaardigheid van hun beweerde bekeringen en relaas verder ondermijnen. Waar zij heden aangeven dat vergiffenis “een algemeen begrip in het christendom” is en “niet van een tekst” afgeleerd hoeft te worden, en op deze wijze trachten te verklaren waarom verzoeker dit thema niet aan een welbepaalde passage of tekst wist te linken, dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers voormelde verklaringen duidelijk en genoegzaam blijkt dat verzoeker eerder weldegelijk meermaals en expliciet verwees naar een tekst over vergiffenis. Gezien deze tekst en het thema vergiffenis naar zijn eigen zeggen dermate belangrijk zouden zijn geweest voor zijn bekering, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij hierover de nodige duiding zou kunnen verstrekken, dat hij deze tekst zou kunnen situeren in de bijbel en dat hij zou kunnen aangeven wat er in de bijbel over dit thema vermeld staat. Dat hij hiertoe niet bij machte bleek, doet aldus op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering.

Bovendien is het ook in dit kader niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks dat hij reeds kennismakte met en beschikte over de betreffende tekst in Iran en ondanks dat deze tekst op hem een diepe indruk zou hebben gelaten, aldaar met deze tekst niets deed, geen verdere interesse vertoonde in Iran en geen pogingen ondernam om deze religie nader te leren kennen of beoefenen, vervolgens en na aankomst in Nederland op grond van diezelfde tekst en op basis van het horen van dezelfde zaken over vergiffenis plots wel besloot zich te bekeren. Wederom kan de situatie in Nederland zulks niet verklaren. Zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, had verzoeker in Iran namelijk weldegelijk reeds de mogelijkheid om zich in dit thema en deze religie verder te verdiepen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Vervolgens roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Te meer daar u zoals eerder aangehaald uiterst negatieve ervaringen had opgelopen binnen de islam. Verwacht kan dan ook worden dat u met enige argwaan naar andere religies ook zou kijken en deze kritisch zou benaderen. Zo blijkt dat u op 4 dey 1396 (25 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) uw getuigenis hebt afgelegd en dit voor u het moment is waarop u zich daadwerkelijk bekeerd heeft tot het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u in het midden van shahrivar 1396 (begin september 2017 in de Gregoriaanse kalender) voor het eerst met Farideh over haar bekering tot het christendom sprak en twee maanden later, met name op 15 aban 1396 (6 november 2017 in de Gregoriaanse kalender), reeds naar de huiskerk ging (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9). U bevestigt dat u voor shahrivar 1396 nog nooit met Farideh over het christendom had gesproken (CGVS 1 Maryam, p. 12). Tussen het eerste contact met het christendom en uw daadwerkelijke bekering zitten er dan ook slechts drie tot maximum vier maanden. Het is weinig geloofwaardig dat u zich in dermate snel tempo bekeerd heeft, gelet op het feit dat u in die eerste twee maanden kennismakte met het christendom vooral luisterde naar Farideh en afhankelijk was van haar vrije momenten om het christendom te bespreken (CGVS 1 Maryam, p. 12; CGVS 2 Maryam, p. 9). Vervolgens stelt u in totaal zes keer naar de huiskerk te zijn geweest in Iran, meer bepaald van 15 aban 1396 tot 29 bahman 1396, daar de inval van de autoriteiten zich dan voordeed (CGVS 1 Maryam, p. 8; CGVS 2 Maryam, p. 9, p. 10). Dit betekent dat u gedurende een periode van drie maanden de huiskerk frequenteerde. Aangezien de frequentie van de vieringen varieerde en uw echtgenoot verklaart dat deze meestal één of twee keer per maand plaatsvonden, kan worden aangenomen dat u op het moment van uw daadwerkelijke bekering op 4 dey 1396 slechts twee tot vier vieringen had meegemaakt (CGVS 1 Maryam, p. 14; CGVS 1 Ali Reza, p. 17). Daar u reeds sinds uw jeugd worstelde met de verplichtingen van de islam en u zelf niets kon bepalen, is het weinig ernstig dat u zich zo snel stortte in een nieuwe religie, gelet op uw kritische ingesteldheid (CGVS 1 Maryam, p. 10, p. 11). Het is dan ook bijzonder bevreemdend dat u reeds in dey 1396, vier maanden na uw eerste kennismaking met het christendom, ervoor koos om Christus uw leven te laten beheersen. Daar een bekering een ingrijpend besluit betreft, kan worden verwacht dat dergelijke ‘openbaring’ tot het christendom gepaard gaat met de nodige reflectie, hetgeen bij u niet het geval blijkt te zijn.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Vooreerst treedt de Raad verweerder bij in en doen verzoekende partijen met hun verwijzing naar een verhaal uit de bijbel op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat aan het nemen van een dermate ingrijpende en levensbepalende keuze als een bekering tot een andere religie de nodige mate van studie, (zelf)reflectie en introspectie voorafgaat, alsmede dat de betrokkene zich terdege informeert over en vertrouwt geraakt met de regels en finesses van deze religie alvorens de

weloverwogen beslissing te nemen om zich te bekeren. Dit geldt nog des te meer indien de persoon in kwestie afkomstig is uit een land waar deze nieuwe religie afwijkt van de geldende norm en waar een bekering tot deze religie strafbaar is en voor verstreckende, ernstige en ingrijpende gevolgen en problemen kan zorgen. Verzoekende partijen bevestigen in dit kader overigens zelf expliciet dat verzoeksters *“bekering een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis was in haar leven”*. Gelet op het voorgaande, is het, te meer gelet op verzoeksters voorgehouden profiel, familiale herkomst en voorgaanden, weldegelijk kennelijk ongeloofwaardig dat verzoekster dermate snel en ondoordacht zou hebben beslist van zich te bekeren tot het christendom.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd:

“Hetzelfde kan opnieuw gezegd worden betreffende de bekering van uw echtgenoot. Hoewel hij in Iran nog niet geïnteresseerd was in het christendom, er geen letter van de Bijbel had gelezen en geen christelijke activiteiten had, is hij enkele dagen na jullie aankomst in Nederland reeds meegegaan naar de City Life Church en was hij degene die kennelijk de keuze had gemaakt voor deze kerk (CGVS 1 Ali Reza, p. 15; CGVS 2 Ali Reza, p. 8, p. 9; CGVS 1 Maryam, p. 13). Het is weinig plausibel dat uw echtgenoot, die in Iran ogenschijnlijk geen initiatieven nam om het christendom verder te verkennen, slechts enkele dagen na aankomst in Nederland het gevoel had dat God hem leidde naar de City Life Church (CGVS 2 Ali Reza, p. 9). Het vermoeden ontstaat dat uw echtgenoot eerder omwille van opportunistische redenen een kerk begon te frequenteren en niet vanuit een intrinsieke motivatie. Vervolgens verwijst Ali Reza naar het gesprek met Kris, die voor hem de vonk was om zich te bekeren. Gevraagd naar wanneer dit gesprek plaatsvond, repliceert hij dat zich dit ergens in het midden van jullie verblijf in Nederland situeerde (CGVS 2 Ali Reza, p. 10, p. 11). Gelet op het feit dat u volgens uw verklaringen op 6 shahrivar 1396 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) vertrok, met het vliegtuig reisde en 14 uur na uw vertrek uit Iran in Nederland was, kan worden aangenomen dat u eind augustus, begin september 2018 in Nederland bent aangekomen (CGVS 1 Ali Reza, p. 8; verklaring DVZ Maryam, d.d. 19/09/2019, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, d.d. 19/09/2019, p. 12). Op basis van de beschikbare informatie blijkt voorts dat u op 29 juli 2019 vanuit Nederland naar Slovakije werd getransfereerd, waardoor kan worden besloten dat het gesprek tussen Kris en uw echtgenoot zich ongeveer situeerde in de periode rond januari of februari 2019. In zijn gesprekken met de Nederlandse asielinstanties die plaatsvonden op 29 januari 2019 en op 5 februari 2019 geeft uw echtgenoot zelfs nog te kennen dat zijn religie ‘soennitische moslim’ is op dat moment. In het licht hiervan is het dan ook bijzonder merkwaardig dat uw echtgenoot reeds op 21 april 2019 gedoopt werd, wat op een extreem snelle bekering wijst. Zoals reeds opgemerkt, mag worden aangenomen dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan en dat er een en ander doorgesproken zou zijn. Het doet dan ook ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot slechts twee tot drie maanden nadat hij de vonk voelde om zich te bekeren, zich reeds liet dopen. Dit plaatst opnieuw de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van jullie beweerde nieuwe geloofspraktijk. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de doop van uw echtgenoot niet zozeer door een oprechte bekering maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van het voorgaande, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden. De Raad treedt verweerder in deze motieven bij en is van oordeel dat het in het geheel niet geloofwaardig is dat verzoeker, ondanks dat hij hiertoe in Iran niet de minste stappen zette, ondanks dat hij het gesprek dat deze beslissing veroorzaakte slechts begin 2019 situeerde en ondanks dat hij tot in februari 2019 nog te kennen gaf een soennitische moslim te zijn, vervolgens dermate snel en ondoordacht zou hebben beslist zich te bekeren en zich te laten dopen. Dat zijn doopsel zou zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging, kan dan ook geheel niet worden aangenomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan dan weer een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Zo blijkt u een geringe kennis te bezitten over de bekering van Farideh, de persoon die u in contact bracht met het christendom. U weet immers niet via wie Farideh in contact is gekomen met het christendom. U stelt dat het iemand moet zijn geweest die dicht bij haar stond, vermoedelijk een docent of een medestudent (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 9). U heeft haar echter geen verdere vragen gesteld omdat haar antwoord voor u inhield dat ze hierover geen verdere uitleg wou verschaffen (CGVS 1 Maryam, p. 11; CGVS 2 Maryam, p. 9). Verder blijft u in het ongewisse wanneer u gevraagd wordt hoelang Farideh reeds bekeerd was. U stelt dat ze tussen anderhalf en twee jaar moet zijn bekeerd, om

dan even later te zeggen dat het plaatsvond tijdens de laatste drie jaar dat jullie samen studeerden (CGVS 1 Maryam, p. 11). Evenmin kan u duiden hoelang Farideh reeds optrad als coördinator van de huiskerk (CGVS 2 Maryam, p. 9). Het is opmerkelijk dat Farideh u als vriendin deze info niet zou hebben verschaft, in haar poging ook u te bekeren, zeker in het licht dat ze zelfs de kerkdiensten bij haar thuis liet doorgaan (CGVS 1 Maryam, p. 14). Hierdoor geeft ze toch blijk open te staan voor bekeerden en aldus open te staan voor vragen naar haar eigen bekering toe, gezien het risico dat ze nam om kerkdiensten in haar eigen huis te laten doorgaan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat zij voorhouden, kon weldegelijk worden verwacht dat Farideh verzoeksters zou hebben geïnformeerd, dat verzoekster het met Farideh op een gedegen wijze zou hebben gehad en dat verzoekster aan deze persoon de nodige vragen zou hebben gesteld over de persoon door dewelke en het ogenblik en de wijze waarop Farideh zich zelf zou hebben bekeerd tot het christendom en omtrent het ogenblik sedert wanneer Farideh, die deze huiskerkvieringen bij haar thuis liet doorgaan, de rol van coördinator zou hebben gespeeld in de huiskerk. Farideh zou immers de persoon zijn geweest die haar zou hebben ingelicht over haar eigen bekering, met haar zou hebben gesproken over het christendom, haar zou hebben geïntroduceerd tot en overtuigd van deze religie, haar zou hebben toegelaten tot en meegenomen naar haar huiskerk en die aldus een cruciale rol zou hebben gespeeld in haar bekeringsproces. Verzoekster verkeerde omtrent de voorgaande elementen echter weldegelijk en kennelijk in het ongewisse. Uit de verklaringen die verzoekende partijen *nota bene* zelf citeren in het verzoekschrift, blijkt duidelijk dat verzoekster niet kon aangeven door wie en wanneer Farideh zou zijn bekeerd. Eveneens blijkt hieruit duidelijk dat zij niet wist op welke wijze en wanneer aan Farideh de taak van coördinator van de huiskerk werd toegewezen. Dat verzoekster niet op de hoogte bleek omtrent de voormelde elementen, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan de verklaring dat zij door toedoen van Farideh in aanraking zou zijn gekomen met en zou zijn bekeerd tot het christendom. Dat zij op een aantal andere vragen over deze persoon wel kon antwoorden, weegt tegen de voormelde, aperte lacunes in haar verklaringen voorts geheel niet op en doet hieraan op generlei wijze afbreuk.

Ook verzoeker vertoonde een kennelijk en verregaand gebrek aan kennis over Farideh. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Ondanks het feit dat u verklaart dat Farideh een goede vriendin van u was, kan uw echtgenoot de familienaam van Farideh niet eens benoemen (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Noch weet uw echtgenoot op welke manier Farideh in contact kwam met het christendom (CGVS 1 Ali Reza, p. 14). Gelet op het feit dat u verklaarde open te zijn naar elkaar toe en niets voor elkaar verborg, alsook dat uw echtgenoot stelde dat u hem betreft bij alles wat u zelf meemaakt, en u toen u thuiskwam aan uw echtgenoot vertelde over de huiskerk, is het opmerkelijk dat uw echtgenoot amper tot geen informatie over Farideh kan weergeven, noch kan hij duiden wanneer u precies wist dat Farideh bekeerd was of op welke manier u tot de huiskerk geïntroduceerd werd (CGVS 1 Maryam, p. 13; CGVS 1 Ali Reza, p. 14, p. 17). Dat Farideh u wel in contact zou hebben gebracht met zuster Farah en haar huiskerk, maar u weinig of niets zou hebben verteld over haar eigen ‘bekeringstraject’, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw eigen bekering in ernstige mate onderuit. Gezien uw vriendschap met Farideh, die u sinds 1390 kende, ruim zes jaar voor uw daadwerkelijke bekering, kan worden verwacht dat zij u meer details over haar bekering had vrijgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 9; CGVS 2 Maryam, p. 8). Dit geldt des te meer daar Farideh volgens uw verklaringen eveneens deel uitmaakte van uw huiskerkgroep. Verder mag ook worden verwacht dat uw echtgenoot op eender welk moment doorheen uw asielprocedure duidelijkheid kan verschaffen over uw bekering en de personen die u aanzetten tot uw bekering, gelet op jullie verklaringen elkaar steeds te betrekken bij hetgeen jullie meemaken. In dit licht is het dan ook bijzonder merkwaardig dat Ali Reza bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verkoos om liever niet te antwoorden op de vraag wanneer u bekeerd was, omdat hij niet helemaal zeker was, terwijl hij wel van uw bekering afwist (vragenlijst CGVS Ali Reza, d.d. 22/09/2020, vraag 3.5).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat verzoeker zelf niet veel contact had en niet bevriend was met Farideh, kan zijn onwetendheid omtrent de naam en de bekering van deze persoon, omtrent het gegeven dat hij niet kon duiden wanneer verzoekster wist dat Farideh bekeerd was en omtrent de wijze waarop verzoekster werd geïntroduceerd tot een huiskerk geenszins verklaren. Evenmin kan dit verklaren waarom verzoeker bij de DVZ verkoos om liever niet te antwoorden op de vraag wanneer verzoekster was bekeerd. Dient immers te worden opgemerkt dat in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, gelet op de echtelijke band tussen verzoekende partijen en in acht genomen de rol die (de bekering van) verzoekster zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van verzoeker, weldegelijk mocht worden verwacht dat zij beide gedegen verklaringen zouden afleggen over zowel hun eigen bekering en deze van hun partner als

hun gemeenschappelijke relaas en asielmotieven. Dient in dit kader namelijk te worden opgemerkt dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, gezien zij beide zouden zijn bekeerd tot het christendom en gezien (de bekering van) verzoekster daarbij een cruciale rol zou hebben gespeeld in de introductie en bekering tot het christendom van verzoeker, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven en hun beider bekering; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas en hun bekeringsproces. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven, dit relaas en hun beweerde bekeringen op een spontane, doorleefde, gedetailleerde, duidelijke, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden. Uit de verklaringen die verzoekende partijen zelf aanhalen in het voorliggende verzoekschrift, alsmede uit de overige, voormelde, door verzoeker afgelegde verklaringen, blijkt echter dat zij zulks kennelijk hebben nagelaten en dat verzoeker niet bij machte bleek om omtrent de voorgaande, essentiële gegevens, gedegen verklaringen af te leggen. Dat verzoeker op een aantal andere vragen wel kon antwoorden, weegt tegen de voormelde, kennelijke lacunes in zijn verklaringen geheel niet op en doet hieraan in het geheel geen afbreuk.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Aangezien Farideh u als bekeerde christen de weg naar de huiskerk zou hebben gewezen, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt. Dit blijkt uit uw eerder onbezonnen gedrag, alsook de acties van Farideh en de huiskerk, hetgeen de nodige vragen oproept en niet in verhouding staat met uw vrees om gevaar te lopen in Iran omwille van uw bekering. Zo verklaart u dat Farideh u na twee maanden meenam naar de huiskerk en u tijdens die twee maanden waarin jullie samen het christendom verkenden reeds vertelde over haar bezoeken aan de huiskerk (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 13). Vervolgens blijkt dat u zelf nooit enige ontmoeting had met zuster Farah voorafgaand aan uw eerste bezoek aan de huiskerk daar u Farah pas toen voor het eerst zag (CGVS 1 Maryam, p. 13). Het was Farideh die garant voor u stond en op voorhand een gesprek had met zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 13). Daar het aanzetten tot een bekering in Iran verboden is, kan worden verwacht dat Farideh of zuster Farah meer voorzichtigheid aan de dag legden en de nodige tijd namen om het vertrouwen met u op te bouwen. Hoewel u reeds had verteld over uw jeugd en de openbaring na uw huwelijk, heeft u voor shahrivar 1396 nooit eerder een gesprek gehad met Farideh over het christendom (CGVS 1 Maryam, p. 12), waardoor Farideh op geen enkele manier kon inschatten hoe u ten opzichte van het christendom stond en aldus het risico om u te vertrouwen onmogelijk kon bepalen. Gezien u Farideh reeds lang kende, moet zij ook hebben geweten dat u uit een uiterst religieuze familie afkomstig was. Dat u wellicht zelf vragen stelde bij de islam wil niet zeggen dat u zou openstaan voor een nieuwe religie. Integendeel, zoals eerder reeds verduidelijkt. Dat Farideh u reeds na twee maanden in contact brengt met de huiskerk, getuigt dan ook niet van de nodige voorzichtigheid. Vervolgens is het opmerkelijk dat u op 4 dey 1396, twee maanden na uw eerste huiskerkbezoek, een Bijbel kreeg van zuster Farah (CGVS 1 Maryam, p. 8, p. 14). U kan echter niet duiden op welke manier zuster Farah deze Bijbel verkreeg, noch weet u of ook de andere leden een Bijbel kregen op het moment van hun getuigenis (CGVS 1 Maryam, p. 14). Dat u deze Bijbel normaal gezien altijd bij u had in uw tas en mee had genomen tijdens de laatste bijeenkomst, is eveneens vrij onbezonnen gelet op het feit dat er discretie verwacht werd binnen de huiskerk en de huiskerk enkele regels oplegde om problemen met de autoriteiten te voorkomen (CGVS 1 Maryam, p. 13, p. 14; CGVS 2 Maryam 2, p. 9). Verwacht kan worden dat zuster Farah over een eigen Bijbel beschikte voor haar redevoeringen en jullie deze Bijbel dan onderling doorgaven of deelden bij de vieringen opdat de huiskerkleden hun eigen Bijbel niet nodeloos hoefden mee te nemen. Door uw eigen Bijbel in uw tas te bewaren en mee te nemen naar een viering, bestond het risico dat u argwaan zou wekken bij een willekeurige controle van de autoriteiten op uw route van en naar de huiskerk. Gelet op bovenstaande vaststellingen dienen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw bekering, daar uw onbezonnen gedrag en dat van de huiskerk niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij andermaal trachten te laten uitschijnen dat verzoeksters familie niet zo religieus was, kan worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Dat verzoekster een goede band had met Farideh, kan, gelet op de aperte risico's die zulks met zich bracht, verder geenszins verklaren waarom zuster Farah en de overige huiskerkleden ermee zouden hebben ingestemd dat zij de huiskerk

zou bezoeken zonder haar zelfs maar één keer te hebben ontmoet of gesproken. Voor de vaststelling dat verzoekster niet kon aangeven hoe Farah aan de bijbel zou zijn geraakt die zij aan verzoekster cadeau zou hebben gedaan, bieden verzoekende partijen niet de minste uitleg. Eveneens laten zij de vaststelling volledig onverlet dat verzoekster niet kon aangeven of ook de andere huiskerkleden een bijbel ontvingen. Voorts is het, in het licht van de overige veiligheidsmaatregelen die in de huiskerk zouden zijn getroffen, zoals geschetst door verzoeker, met name het thuislaten van de gsm, het verzwijgen van haar plannen, het verzwijgen van de wijze waarop zij zich naar de huiskerk begaf, de mogelijkheid om valse namen op te geven en het verzwijgen van persoonlijke informatie, niet aannemelijk dat verzoekster steeds een bijbel bij zich zou hebben gedragen telkens wanneer zij zich naar de huiskerk begaf. In dit kader getuigt het verder andermaal van het niet-doorleefde en onoprechte karakter van verzoeksters verklaringen inzake haar beweerde bekering waar zij erop wijst dat het bezitten van een bijbel op zich niet strafbaar is in Iran. Bekeringen zijn zulks aldaar namelijk wel en het rondlopen in haar land en regio van herkomst met een bijbel kon in haren hoofde en gelet op haar familiale en initiële religieuze aanhorigheid aldus weldegelijk leiden tot ernstige problemen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen omtrent de veiligheidsmaatregelen en hetgeen dienaangaande werd besproken in de huiskerk nog op een ander vlak geloofwaardigheid ontberen. Uit de verklaringen die verzoekende partijen in dit kader *nota bene* zelf citeren in het onderhavige verzoekschrift, blijkt namelijk dat verzoekster stelde dat er in de huiskerk geen noodplan was en in het geheel niets werd afgesproken in het geval van een inval in de huiskerk of van problemen met de autoriteiten. Dat de leden van de huiskerk er wel alles aan zouden hebben gedaan om te verhinderen dat de autoriteiten op de hoogte zouden komen van hun activiteiten of zouden kunnen binnenvallen in de huiskerk doch in het geheel niets zouden afgesproken omtrent hetgeen zij dienden te doen zo de autoriteiten hiervan toch op de hoogte zouden komen of toch zouden binnenvallen in de huiskerk, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid om elkaar te verwittigen bij eventuele problemen en de wijze waarop zulks konden doen, is totaal ongeloofwaardig.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Uw verklaringen betreffende de inval van de autoriteiten en de daaropvolgende ontsnapping uit het ziekenhuis zijn evenmin geloofwaardig. Zo legt u vooreerst incoherente verklaringen af wanneer u erover praat. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u twee dagen lang werd vastgehouden in het politiekantoor van Sepah te Ahwaz, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft niet geweten te hebben waar u mee naar toe genomen werd nadat u door twee politieagenten samen met Bitta gearresteerd werd. U kon immer niets zien omdat er iets op uw hoofd werd gelegd en u verplicht werd uw hoofd naar beneden te houden gedurende de volledige rit (vragenlijst CGVS Maryam, d.d. 22/09/202, vraag 3.1; CGVS 2 Maryam, p. 11). Evenmin heeft uw echtgenoot kennis van de plaats waar u werd vastgehouden of in welk ziekenhuis u heeft gelegen, terwijl u naar eigen zeggen in het ziekenhuis van Sepidar lag (CGVS 2 Maryam, p. 14; vragenlijst CGVS Maryam, vraag 3.1; CGVS 1 Ali Reza, p. 19, p. 20). Verwacht mag dan ook worden dat u eenduidige verklaringen aflegt aangaande de vervolging die u te beurt viel, daar de inval van de autoriteiten en de ontdekking van uw bekering de kern van uw vermeende vrees uitmaken. Dat uw echtgenoot bovendien geen kennis heeft van de plaats waar u zou hebben gelegen na uw arrestatie, is evenmin ernstig te noemen. Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw verklaringen aangaande de inval van de autoriteiten sterk onderuit.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoekster initieel niet zou hebben geweten waar zij naartoe werd gebracht en hiervan slechts op de hoogte zou zijn gekomen tijdens haar opsluiting en in het ziekenhuis, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom zij hierover nadien, in België en in het kader van het voorliggende verzoek, tegenstrijdige verklaringen aflegde. Nochtans blijkt uit haar voormelde verklaringen dat zij zulks weldegelijk en kennelijk deed. Bij de DVZ beweerde zij dat zij werd meegenomen naar het politiekantoor van Sepah in Ahwaz. Bij het CGVS gaf zij, zoals blijkt uit de verklaringen die verzoekende partijen *nota bene* zelf citeren in het verzoekschrift, duidelijk aan dat zij niet wist waar zij naartoe werd gebracht. Verzoeksters voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en klaarblijkelijk en frappant met elkaar in strijd. Dat het een ‘misverstand’ zou betreffen, kan aldus hoegenaamd niet worden gevolgd.

Verder blijkt uit de voormelde verklaringen van verzoeker weldegelijk en duidelijk dat verzoeker bij het CGVS in niet mis te verstane bewoordingen aangaf dat hij niet wist waar verzoekster zou zijn vastgehouden en in welk ziekenhuis zij zou hebben gelegen. Waar verzoekende partijen heden beweren dat zij hierover *“uiteraard”* hadden gesproken na verzoeksters vrijlating en dat verzoeker bij het CGVS aldus wel zou hebben geweten dat verzoekster *“in Sepah was gedetineerd en vervolgens in Sepidar was behandeld”*, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat deze verklaringen manifest in strijd zijn met de

eerder afgelegde, nochtans niet mis te verstane, verklaringen van verzoeker en opnieuw en ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielmotieven en vrees.

Voor het overige vergenoegen verzoekende partijen zich ertoe de voormelde tegenstrijdigheden, dit geheel ten onrechte, te minimaliseren en te poneren dat deze niet zouden toelaten om de geloofwaardigheid van hun verklaringen in vraag te stellen. Dat verzoekende partijen meermaals en dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande zulke cruciale elementen als de plaats waar verzoekster zou zijn vastgehouden en de plaats waar zij werd verzorgd, laat niet toe aan hun verklaringen dienaangaande ook maar enig geloof te hechten.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Uw ontsnapping uit het ziekenhuis terwijl u onder toezicht van de autoriteiten stond, is evenmin geloofwaardig. Het is namelijk niet ernstig dat u, een persoon op de vlucht, het risico nam om met uw paspoort en een Slovaaks visum legaal het land te verlaten via de internationale luchthaven (CGVS Maryam 1, p. 6; CGVS Ali Reza 1, p. 8). Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is en op basis van uw verklaringen blijkt dat u geseind stond en gezocht werd (CGVS Maryam 1, p. 6), is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om uw eigen paspoort aan bepaalde controleposten aan te bieden en uiteindelijk met uw eigen paspoort het land te verlaten.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij enkele van de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen herhalen en stellen dat hieruit blijkt dat zij werden geholpen door een smokkelaar, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geen afbreuk doen aan het voorgaande. Gezien de erg strenge beveiliging aan de Iraanse grenzen, is het ook indien zij werden geholpen door een smokkelaar immers niet geloofwaardig dat zij het verregaande risico zouden hebben genomen om hun land van herkomst onder hun eigen naam, op legale wijze en met gebruik van hun eigen paspoort, zouden hebben verlaten. Dit geldt nog des te meer nu uit de in het verzoekschrift herhaalde verklaringen blijkt dat zij daarbij geen enkele garantie hadden en in het geheel niet konden aangeven op welke wijze deze smokkelaar voor hen een veilige doortocht zou hebben kunnen regelen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Uw geloofwaardigheid wordt bovendien volledig ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de omstandigheden van uw vertrek. Zo blijkt immers op basis van het interview ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties dat jullie beiden verklaard hadden op 13 dey 1397 (3 januari 2019 in de Gregoriaanse kalender) te zijn vertrokken in Iran, terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS 6 shahrivar 1397 (28 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) als vertrekdatum heeft opgegeven (CGVS 1 Maryam, p. 6, p. 8). In Nederland gevraagd naar de manier waarop jullie Iran hebben verlaten, stellen u en uw echtgenoot te voet en illegaal de grens te hebben overgestoken in de buurt van Bazargan. Vervolgens hebben jullie met een vrachtwagen gereisd gedurende een week, waarna u zonder dat u het wist in Nederland was aangekomen. Dit stemt geenszins overeen met uw verklaringen Iran legaal te hebben verlaten met het vliegtuig. Vervolgens blijven jullie in het ongewisse wat betreft jullie paspoorten. U verklaart op het CGVS dat u uw beide paspoorten niet kan neerleggen omdat u deze vernietigd heeft in de toiletten van de luchthaven van Oostenrijk, aangezien de smokkelaar dit jullie zo had opgedragen (CGVS 1 Maryam, p. 7; CGVS 1 Ali Reza, p. 10). Dit is echter wederom tegenstrijdig met uw verklaringen ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Zo verklaart u in Nederland dat uw paspoort werd ingenomen door de smokkelaar in de stad Maku te Iran op 13 dey 1397 en dat u nooit een Slovaaks visum heeft gehad. Verwacht mag worden dat u eenduidig bent doorheen uw verschillende verklaringen, los van de lidstaat waar uw verzoek om internationale bescherming wordt behandeld. Tot slot bent u niet eenduidig wat betreft de smokkelaar die jullie al dan niet geholpen zou hebben. Zo spreekt u in Nederland over Jaffar als zijnde de reisagent of de smokkelaar, terwijl jullie op het CGVS de naam van John D. (...) laten vallen (CGVS 1 Maryam, p. 6; CGVS 1 Ali Reza, p. 8). Op basis van bovenstaande vaststellingen en incoherenties tussen uw verklaringen doorheen de asielprocedure in Nederland en België, kan er worden geconcludeerd dat u geen duidelijkheid wenst te bieden over de ware toedracht van uw vertrek. Daarenboven heeft u uw paspoort niet neergelegd, waardoor u het CGVS geen inzage biedt in uw paspoort en het vermoeden ontstaat dat u de ware omstandigheden van uw vertrek wenst te verhullen, alsook de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging in Iran, wat de ernst van uw vermeende vrees finaal ondermijnd.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met hun verwijzing naar de Dublin-verordening, naar het gegeven dat zij in Nederland het advies en de dreigementen van de smokkelaar zouden hebben gevolgd en naar het feit dat zij de waarheid omtrent

hun Slovaaks visum en passage door Oostenrijk wilden verhullen, alsmede door eenvoudigweg te poneren dat hun verklaringen in België stroken met de werkelijkheid en juist en oprecht zijn, doen verzoekende partijen aan de voormelde motieven namelijk hoegenaamd geen afbreuk en bieden zij hiervoor geen dienstige uitleg. Geheel ten onrechte trachten zij hiermee de verantwoordelijkheid voor hun kennelijk leugenachtige, bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen immers (deels) van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Nog daargelaten dat uit hun voormelde uitleg blijkt dat verzoekende partijen toegeven dat hun gedragingen minstens voor een gedeelte moedwillig en intentioneel geschieden, gaan verzoekende partijen met dit betoog immers schromelijk voorbij aan de op hen rustende medewerkingsplicht. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van verzoekende partijen mocht, als verzoekers om internationale bescherming, dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij de asielinstanties die in Nederland en alhier in België bevoegd waren en zijn om kennis te nemen van en te oordelen over hun aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Daarbij vormt het ontbreken van deze elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Dat verzoekende partijen voor de Nederlandse en de Belgische asielinstanties dermate veelvuldig en klaarblijkelijk leugenachtige, bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen aflegden, en dit omtrent zowel de datum van hun vertrek uit Iran, de wijze waarop zij hun land zouden hebben verlaten, de persoon die hen daarbij zou hebben geholpen en de documenten die zij daarbij zouden hebben gebruikt, dat verzoekende partijen bovendien nalaten hun paspoorten neer te leggen en dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot en ter verklaring van het verlies van deze paspoorten, vormt aldus weldegelijk een ernstige, negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van hun gezegden en doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde asielmotieven en vrees.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven: *“Wat betreft de bedreigingen van uw broer Majid, dient te worden opgemerkt dat hij, uitgezonderd van een telefoon naar uw echtgenoot Ali Reza, jullie verder niet meer rechtstreeks heeft bedreigd (CGVS 2 Maryam, p. 4). U verwijst vervolgens ook naar een bijeenkomst van de oudere mannen van de familie om uw situatie te bespreken. U kan hier echter geen duiding bij geven. U spreekt over een eenmalige bijeenkomst, maar kan niet specificeren wanneer deze bijeenkomst plaatsvond (CGVS 2 Maryam, p. 6). Daar u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering vervolging te moeten vrezen van uw broer Majid of uw traditionele Bakhtiari familie.”*

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven en mede gelet op het voorgaande niet één concreet en dienstig argument aan. Gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters voorgehouden familiale profiel en problemen en aangaande hun beweerde bekeringen, problemen en vrees, tonen verzoekende partijen in het geheel niet aan dat zij ten gevolge hiervan ook maar iets zouden dienen te vrezen ten aanzien van verzoeksters familie. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster niet eens kon preciseren wanneer de ouderen van haar familie zouden zijn samengekomen om haar situatie te bespreken.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering en huiskerkbezoeken van verzoekster in Iran, aan de concrete, beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen, aan verzoekers bekering die in navolging van deze van verzoekster zou zijn geschied en aan de vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren. Aldus wordt in de bestreden beslissingen terecht geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Gezien u volgens uw verklaringen reeds van in Iran interesse had in het christendom en een huiskerk frequenteerde, doet het verbazen dat de verklaring van het Christian Center Brussel stelt dat u pas sinds midden 2020 deze kerk frequenteert, terwijl u reeds op 2 september 2019 in België bent aangekomen (verklaring DVZ Maryam, p. 12; verklaring DVZ Ali Reza, p. 12). Van iemand die verklaart bekeerd te zijn in een land waar dit verboden is en hierdoor ook niet kan terugkeren naar zijn thuisland, kan immers verwacht worden dat hij in het veilig derde land waar hij verblijft zijn vrijheid van religie ten volle zou benutten.

Uw echtgenoot verklaart weliswaar na aankomst in België samen met u naar de Iraanse kerk te Turnhout te zijn gegaan, omdat zijn neef aan die kerk verbonden was (CGVS 2 Ali Reza, p. 11). Gevraagd om uw kerkbezoeken aan de Iraanse kerk te Turnhout te staven, leggen jullie vervolgens twee foto's neer die beiden dateren van 15 juni, het jaartal is onbekend. Opmerkelijk hierbij is dat uw echtgenoot verklaarde dat er toen iedere week foto's werden genomen (CGVS 2 Ali Reza, p. 12), waardoor het de nodige vragen doet oproepen dat u niet meer foto's kan neerleggen. Hoewel Ali Reza stelt niet meer te beschikken over deze foto's, zegt hij dat de kans groot is dat hij foto's kan bekomen via zijn neef Mehdi, alsook een attest kan aanvragen via pastoor Hossein (CGVS 2 Ali Reza, p. 12). Tot op heden heeft u noch uw echtgenoot, uitgezonderd van deze twee foto's, meer documenten neergelegd om jullie kerkbezoek te Turnhout aan te tonen. Hier kan nog worden aan toegevoegd dat op basis van deze twee foto's niet duidelijk is dat deze in de Iraanse kerk van Turnhout zijn genomen. Deze foto's kunnen dan ook in eender welke kerk zijn genomen, daar er geen verwijzing naar de kerk is terug te vinden. U toont dan ook geenszins aan dat u voor midden 2020 regelmatig de Iraanse kerk te Turnhout frequenteerde. Dat u sinds midden 2020 vervolgens regelmatig naar het Christian Center te Brussel gaat en Ali Reza verklaart dat jullie er allerhande activiteiten uitvoeren (CGVS 2 Ali Reza, p. 3), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw voorgehouden geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u een doopattest, een verklaring van het Christian Center te Brussel en certificaten van de discipelentraining niveau 1 en 2 heeft neergelegd, alsook enkele foto's van uw doopsel en andere activiteiten in Nederland of België, wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (CGVS 1 Ali Reza, p. 9). Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent zowel de beweerde bekering van verzoekster en de hieruit voortgesproten problemen als de bekering, in navolging van verzoekster, van verzoeker, de religieuze activiteiten in België vanwege verzoekende partijen klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen en te meer gelet op de voormelde vaststellingen inzake hun religieuze engagement en activiteiten in België, vaststellingen die door verzoekende partijen louter worden tegengesproken doch niet op concrete en dienstige wijze worden weerlegd of betwist, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. De ter staving

van deze activiteiten neerlegde stukken kunnen, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, geenszins tot een ander oordeel leiden. Dient immers te worden opgemerkt dat deze stukken duidelijk een gesolliciteerd karakter hebben en werden bekomen louter om deze aan te wenden in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen. Hoe dan ook kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangehaalde activiteiten op de sociale media, wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Niets wijst er op dat jullie Instagrampagina of de Facebookpagina uw echtgenoot reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel hanteren en citeren verzoekende partijen, die op generlei wijze aantonen of aannemelijk maken dat, wanneer of onder welke omstandigheden zij het voorwerp zouden dreigen of riskeren uit te maken van een gedwongen repatriëring of terugkeer naar Iran, zelf informatie die met de informatie van verweerder deels overeenstemt en die hiermee voor het overige volledig in lijn ligt. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Verzoekende partijen bevestigen dit alles daarenboven uitdrukkelijk in het verzoekschrift waar zij zelf aangeven dat *“de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren”*. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Ook maken zij gelet op het klaarblijkelijke en kennelijk opportunistische karakter van deze activiteiten en in acht genomen dat hun familieleden van dit loutere en aperte opportunistische karakter op de hoogte zijn, niet aannemelijk dat zij daardoor in de negatieve aandacht zouden (riskeren te) staan van hun omgeving. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en in acht genomen het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media,

redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderden.

In zoverre verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift daarnaast andermaal de aandacht vestigen op het politieke engagement en verleden van een aantal van verzoekers familieleden, dient verder te worden opgemerkt dat in dit kader in de bestreden beslissingen geheel terecht wordt aangegeven:

“Tot slot verwijst uw echtgenoot nog naar de politieke activiteiten van zijn familie. Hij stelt dat verschillende familieleden politieke activiteiten hebben uitgevoerd en zijn broer Abdol G. (...) hiervoor werd geëxecuteerd. Echter, Ali Reza kan niet duiden bij welke Koerdische partij zijn broer Abdol G. (...) lid was. Hij vermoedt van de KPDI of Komala maar kan hierover geen zekerheid verschaffen. Evenmin weet hij welke activiteiten hij dan precies heeft uitgevoerd voor de partij. Dat uw echtgenoot toen nog klein was en er niet over de dood van zijn broer gesproken werd binnen het gezin, is geen vergoelijking voor zijn onwetendheid (CGVS 1 Ali Reza, p. 6, p. 13). Dat uw echtgenoot door zijn jonge leeftijd niet alle details van het activisme van diens broer kan weergeven, kan worden gevolgd. Doch uw echtgenoot blijkt immers geenszins over een basiskennis van de politieke activiteiten van zijn broer te beschikken. Daar waar Ali Reza verwijst naar de politieke activiteiten van zijn neef Ardeshir, die omwille van zijn politiek activisme in Duitsland verblijft, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw echtgenoot ook over zijn neef Ardeshir of andere neven in het ongewisse blijft wat betreft de partij waarvoor ze exact actief waren of welke activiteiten ze dan wel zouden hebben verricht (CGVS 1 Ali Reza, p. 7; CGVS 2 Ali Reza, p. 4, p. 5). Verwacht mag worden dat hij zich op zijn minst informeert over de activiteiten van zijn broer of ruimere familie, indien hij bij terugkeer een vrees voor vervolging zou hebben omwille van hun politiek activisme. Daarenboven kan uw echtgenoot op geen enkele manier aantonen dat zijn broer politieke activiteiten heeft uitgevoerd, noch dat hij omwille van zijn activisme zou zijn geëxecuteerd (CGVS 1 Ali Reza, p. 13). De foto's van uw schoonbroer verschaffen geen duidelijkheid over de omstandigheden van zijn overlijden daar de foto's kaderen binnen de familiale sfeer en geenszins te maken hebben met zijn politieke activiteiten. De door uw echtgenoot neergelegde pagina's uit een boek van Sanandaj en de Koerdische kwestie brengen hier evenmin een andere licht op, daar uw echtgenoot nalaat te concretiseren op welke manier de activiteiten van zijn neven ervoor zouden zorgen dat hij in het oog liep van de Iraanse autoriteiten. Concreet gevraagd op welke manier uw echtgenoot tot op de dag van vandaag nog steeds de gevolgen zou dragen van de politieke activiteiten van zijn familie, stelt hij voornamelijk werk gerelateerde problemen te hebben gekend. Hoewel uw echtgenoot verklaart dat bepaalde opdrachten hem soms geweigerd werden, en hij niet slaagde voor bepaalde sollicitaties, kon hij wel op zelfstandige basis met zijn broer werken en dit tot aan jullie vertrek uit Iran (CGVS 1 Ali Reza, p. 5 CGVS 2 Ali Reza, p. 5). Bovendien hebben uw schoonbroers de zaak overgenomen na jullie vertrek, waardoor niets er op wijst dat Ali Reza omwille van het politiek activisme van zijn familie in het verleden beperkt zou zijn geweest om zijn werk naar behoren uit te voeren (CGVS 1 Ali Reza, p. 5). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat uw echtgenoot op geen enkele manier aannemelijk maakt meer in het oog van de Iraanse autoriteiten te zullen lopen omwille van de politieke activiteiten van zijn familie.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door verzoekers eerder afgelegde verklaringen eenvoudigweg te herhalen en door opnieuw te wijzen op diens jeugdige leeftijd ten tijde van en het tijdsverloop sedert de betreffende feiten, doen verzoekende partijen aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen namelijk op generlei wijze afbreuk. Meer bepaald doen zij hiermee hoegenaamd geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat, zo zij werkelijk iets zouden dienen te vrezen op grond van de voormalige politieke activiteiten van verzoekers broer en/of zijn neven, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker zich over deze activiteiten zou hebben geïnformeerd. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd. Bijkomend kan in dit kader overigens worden opgemerkt dat verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk bevestigen dat zij uit het politieke engagement van de voormelde familieleden *“geen rechtstreekse vrezen”* afleiden. In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen in het geheel niet aan en kan op generlei wijze worden aangenomen dat zij omwille van de voormalige politieke activiteiten van een aantal van verzoekers familieleden (meer) in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zouden staan of riskeren te komen.

Waar verzoekende partijen voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij in dit land louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekende partijen zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen

worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of als politieke opposanten zouden (riskeren te) worden beschouwd, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media. Zij maken hun innerlijke geloofsovertuiging niet aannemelijk zodat het evenmin aannemelijk is dat zij in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan en zij weerleggen de terechte vaststelling niet dat van hen mag worden verwacht dat zij hun activiteiten staken en de inhoud vanop de sociale media verwijderen alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er als politieke tegenstanders zouden (riskeren te) worden beschouwd, dat zij zich aldaar als christenen en/of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen, die hun vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde verder in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokkenen personen.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen geheel niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekende partijen volledig onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw shenasnameh en uw mellikaart, de mellikaart en de legerdienstkaart van uw echtgenoot Ali Reza, uw huwelijksakte en uw diploma tonen uw Iraanse nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand aan, hetgeen hier niet wordt betwist. De fatwa van Makaremeh Shirazi, waarin beschreven staat wat er gebeurd met personen die zich bekeren vanuit de islam (CGVS 2 Ali Reza, p. 4), verwijst naar de algemene situatie van bekeerlingen in Iran. Het CGVS ontkent dan ook niet dat bekeerlingen vervolging riskeren in Iran, zoals de beschikbare informatie ook aantoonst. U heeft uw bekering tot het christendom echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor dit document geen toegevoegde waarde biedt voor uw verzoek. De foto's van de grafsteen van uw schoonzus, waarbij uw echtgenoot verklaarde dat ook zij bekeerd was in de laatste maanden van haar leven, hiermee verwijzend naar het teken van de vis op haar grafsteen, zegt niets over uw bekering of die van uw echtgenote (CGVS 2 Ali Reza, p. 4). De foto van de grafsteen van uw vader tonen evenmin aan dat u omwille van uw traditionele familie vervolging dient te vrezen. Zoals eerder aangetoond heeft u dit niet aannemelijk gemaakt. Aan de foto's van de activiteiten van uw echtgenoot bij Stapsteen kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien deze zouden getuigen van een oprechte bekering, hetgeen jullie beiden niet aannemelijk hebben gemaakt. Tot slot leggen jullie beiden nog een psychologisch attest neer. Hierover kan worden opgemerkt dat dergelijke attesten waaruit blijkt dat jullie in België psychologisch worden begeleid, niet toelaten uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, noch over een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.”

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots om te besluiten dat verzoekende partijen in geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zouden (dienen te) koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg is het verwijt vanwege verzoekende partijen, dat verweerder hen nader had moeten ondervragen omtrent een aantal elementen, te dezen verder niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partijen zouden hebben verzocht om opnieuw of nader te worden ondervraagd door verweerder. Bovendien laten verzoekende partijen na om te concretiseren wat zij bij een eventuele verdere bevraging dan wel hadden kunnen of willen toevoegen. Evenmin maken zij ook maar enigszins op concrete wijze aannemelijk dat of op welke wijze dit specifiek van invloed had kunnen zijn op de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling en/of de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Daarenboven reiken verzoekende partijen in het kader van het voorgaande zelf geen verdere, bijkomende, concrete en dienstige informatie of elementen aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS